

በሦስት ደረጃዎች የሚገኙ ሰዎች

በክርስቲያኖች ዕለታዊ ሕይወት ባሕርይና የአኗኗር ጥራት ውስጥ የሚታይ ግልጽ የሆነ ልዩነት ይገኛል። ይህ ልዩነት በአዲስ ኪዳን የተረጋገጠና የተገለጠም ነው። እንዲሁም በብዙ ክርስቲያኖች የየዕለት ኑሮ መሻሻሎች መታየታቸው እርግጥ ነው። ይህን መሻሻል አንዳንድ ግዴታዎችን የሚያሟሉ ክርስቲያኖች ሁሉ ይቀዳጁታል። እነዚህ ግዴታዎች በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የሚፈጥሩትም ዋና ጉዳይ አለ።

ሐዋርያው ጳውሎስ በመንፈስ እየተመራ የሰውን ዘር በሦስት ደረጃዎች ከፋፍሎታል፡- 1. “ፍጥረታዊ ሰው”፤ ማለትም ዳግም ያልተወለደ ወይም በመንፈስ ያልተለወጠ፤ 2. “ሥጋዊ ሰው”፤ ማለትም “በክርስቶስ ሕፃን” የሆነና “እንደ ሰው” ሁሉ የሚመላለስ፤ 3. “መንፈሳዊ ሰው”። እነዚህ ሰዎች በሐዋርያው የተከፋፈሉት አንድን የእውነት ክፍል ማለትም በመንፈስ “ብተገለጡት” ነገሮች የሆነውን ለመረዳትና ለመቀበል ባላቸው ችሎታ መሠረት ነው። ሰዎች ዳግም በመወለድ ረገድ፤ እንዲሁም በሕይወታቸው ባለ ኃይልና በረከት አንዱ ከሌላው ይለያያሉ። ይህን አመዳደብ ግልጽ የሚያደርገው ግን ለተገለጡት ነገሮች ያላቸው አመለካከት ነው።

ይህ ሰዎችን በሦስት ክፍል የመመደብ ጉዳይ በ1ኛ ቆሮንቶስ 2:9-3:4 ተጠቅሷል። ምንባቡ እንዲህ ብሎ ይጀምራል፡- “ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጀው ተብሎ እንደተጻፈ፤ እንዲህ እንናገራለን። ለእኛ እግዚአብሔር በመንፈሱ በኩል ገለጠው።” እዚህ ላይ የሰው እውቀት በሚባል ጠቅላላ አሳብ፤ ማለትም በዓይን በማየት በጆሮ በመስማት ወይም በልብ (በአእምሮ ማመዘዝን) በሚገኘውና በሌሎቹ አሳቦች ማለትም ለእኛ በመንፈሱ አማካይነት “ብተገለጠልን” መካከል ልዩነት መኖሩ ተመልክቷል። በዚህ ክፍል ውስጥ እንደምንረዳው አስቀድሞ እውነት በሆነው ቅዱስ ቃል ውስጥ ከሰፈረው ሌላ መገለጥ የለም። ምንባቡ እንደሚገልጥልን ይህ መገለጥ ወሰንየለሽ ነው፤ “መንፈስም (ገላጫ) የእግዚአብሔርን ጥልቅ ስንኳ ሳይቀር ሁሉን ይመረምራልና” ይላል (ቁ. 10)።

ሰዎች በተለያዩ ወገን የሚመደቡት “የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች” ለመረዳትና ለመቀበል ባላቸው ችሎታ ነው። ወደነዚህ

“የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች” ደግሞ፤ ያለ እርዳታ ማንም ሊገባ አይችልም። “በእርሱ ውስጥ ካለው ከሰው መንፈስ በቀር ለሰው ያለውን የሚያውቅ ሰው ማን ነው? እንዲሁም ደግሞ ከእግዚአብሔር መንፈስ በቀር ለእግዚአብሔር ያለውን ማንም አያውቅም” (ቁ. 11)። “በእርሱ ውስጥ ካለው ከሰው መንፈስ” የተነሣ አንድ ሰው ወደ ሌላው ሰው ነገሮች ውስጥ ያለ እርዳታ ሊገባ ይችላል ይሆናል። ያለበትን ከባቢ ግን ሊያሰፋ አይችልም። ከበታቹ ያለውን የእንስሳት ዓለም ነገሮች ወይም ሁኔታ ሁሉ በሙከራ ሊያውቅ አይችልም። እንዲሁም ከእርሱ በላይ ወዳለው ከባቢ ዘልቆ የእግዚአብሔርን ነገሮች በሙከራ መረዳቱ አይቻለውም። ሆኖም፤ ምንም እንኳን ሰው በራሱ ጥረት የእግዚአብሔርን ነገሮች ማወቅ ባይችል መንፈስ ቅዱስ ያውቃቸዋልና ሰውም ከመንፈስ ቅዱስ ጋር አዲስ ኅብረት ሲኖረው፤ የእግዚአብሔርን ነገሮች ሊያውቅ ይችላል። ምንባቡ እየቀጠለ “እኛ ግን ከእግዚአብሔር እንዲያው የተሰጠንን እናውቅ ዘንድ (“የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገር” ዓይን ያላየችው ወዘተ.) ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ እንጂ የዓለምን መንፈስ አልተቀበልንም።” “እኛ (ማንም ሳይቀር በጌታ የዳንን ሁላችን) የእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ ተቀብለናል።” ይህ ታላቅ የችሎታ ምንጭ ነው። እንዲህ ባለ ሕያው ኅብረት ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ከተገናኘንና በውስጣችንም ከኖረ፤ ከዚህ እውነት የተነሣ “ከእግዚአብሔር እንዲያው የሚሰጠንን” ማወቅ እንችላለን ማለት ነው። እኛ እነዚህን ነገሮች በራሳችን ልናውቃቸው አንችልም፤ መንፈስ ቅዱስ ያውቃቸዋል። እርሱ በሰው ውስጥ በመኖር ይገልጣቸዋል።

ሐዋርያው እንደሚገልጠው፤ ይህ ሰማያዊ መገለጥ ወደ እኛ የሚተላለፈው መንፈስ ቅዱስ በሚያስተምረን “ቃላት” ነው። “መንፈሳዊውን ነገር ከመንፈሳዊው ነገር ጋር አስተያይታን መንፈስ በሚያስተምረን ቃል ይህን ደግሞ እንናገራለን” (ቁ. 13)። የእግዚአብሔር መጽሐፍ የቃላት መጽሐፍ ነው። “የሰው ጥበብ” የሚተላለፍባቸው እነዚህ ቃላት እራሳቸው ናቸው “ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው” (ቁ. 9) ነገር ማስተላለፊያ የሆኑት። ይሁን እንጂ አንድ ሰው ምንም እንኳን በጣም ግልጥ በሆኑ ቃላት ቢከበብ፤ መንፈስ ቅዱስ ካልገለጠለት በቀር “የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር” ሊረዳ አይችልም። እነዚህን የተገለጡ ነገሮች በማወቅ እድገት የሚገኘውም አንዱን መንፈሳዊ ነገር ከሌላው መንፈሳዊ ነገር ጋር በማነጻጸር ነው። መንፈሳዊ ነገሮች መተላለፍ ያለባቸው በመንፈሳዊ መንገድ ነው። በመንፈስ ቅዱስ ካልሆነ በቀር መንፈሳዊ መረዳት አይኖርም።

ፍጥረታዊው ሰው

“ለፍጥረታዊ ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር [የተገለጡት ወይም ጥልቅ ነገሮች] ሞኝነት ነውና አይቀበለውም፤ በመንፈስም የሚመረመር ስለሆነ ሊያውቀው አይችልም” (ቁ. 14)። በዚህ ክፍለ-ምንግብ ፍጥረታዊው ሰው ሊያውቅ ባለመቻሉ አልተወቀሰም። ጥቅሱ በቀላልና በግልጽ ቋንቋ የዚህን ሰው ውሱንነት ያመለክትና፤ በመቀጠል የውሱንነቱን ምክንያት ያስረዳል። መገለጥ የሚመጣው ከመንፈስ ቅዱስ እንደሆነ ተመለከትን። “ፍጥረታዊ ሰው፤ ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ” አልተቀበለምና የተገለጡትን ነገሮች ለመረዳት አይችልም። እርሱ የተቀበለው “በእርሱ ውስጥ ያለን የሰው መንፈስን” ብቻ ነው። ምንም እንኳ “በሰው ጥበብ” አማካይነት ቃላቱን ለማንበብ ቢችል፤ መንፈሳዊ ትርጉማቸውን ሊረዳ ግን አይችልም። ለዚህ ሰው መገለጥ የሚባለው ነገር ሞኝነት ነው። “ሊቀበለው” ወይም “ሊያውቀው” አይችልም።

ቀደም ሲል በአገባቡ እንደተገለጠው (1ኛ ቆሮ. 1፡18፥ 23)፤ ከመለኮታዊው መገለጥ ከፊሉ “ለፍጥረታዊው ሰው... ሞኝነት” ነው። “የመስቀሉ ቃል ለሚጠፋት ሞኝነት ለእኛ ለምንድን ግን የእግዚአብሔር ኃይል ነውና።” “እኛ ግን የተሰቀለውን ክርስቶስን እንሰብካለን፤ ይህም ለአይሁድ ማሰናከያ ለአሕዛብም ሞኝነት ነው።” እዚህ የተገለጠው በታሪክ ስለታወቀው የክርስቶስ ሞት ብቻ ሳይሆን፤ ከዚያም የበለጠ ነገር ነው። ያም በእርሱ በኩል የተደረገውን ዘላለማዊ ግንኙነት የሚያጠቃልልና በጸጋው በኩል መዋጀታችንን የሚያሳይ መለኮታዊ መግለጥ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተነገሩት ግብረገባዊ መርሆዎችና ብዙዎቹ ሃይማኖታዊ ትምህርቶች ፍጥረታዊው ሰው ሊገባው በሚችል ደረጃ ይገኛሉ። “የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች” መኖራቸውን እንኳን ሳያውቅ ከእነዚህም ምንጮች በመቅዳት እንደበተ-ርቆ እና ከልቡ የሚያገለግል ሰባዚ ሊሆን ይችላል።

ሰይጣን በአስመሳይ ዘዴው የሚገልጣቸው “ጥልቅ ነገሮች” (ራእይ 2፡24) እና “የዲያብሎስ ትምህርቶች” (1ኛ ጢሞ. 4፡1፥ 2) እንዳሉት እና እነዚህንም ነገሮች “ከሌላው ግን ይሸሻሉ እንጂ አይከተሉትም፤ የሌሎችን ድምፅ አያውቁምና” (ዮሐ. 10፡5) እንደተባለ እውነተኛው የእግዚአብሔር ልጅ በእርግጥ እንደማይቀበላቸው ተጽፏል። ሆኖም እነዚህ የሰይጣን “ጥልቅ ነገሮች” ለታወረው “ተፈጥሯዊ ሰው” በጣም ምቹ ናቸው፤ ስለዚህም ይቀበላቸዋል። የዘመናችን የሰሐተት ሃይማኖቶች ሁሉ የዚህን መግለጫ እውነትነት ያረጋግጣሉ።

ያልዳነ ሰው ምንም እንኳ “በሰብአዊ ጥበብ” ሁሉ የሠለጠነና ንቁ ሃይማኖተኛ ቢሆን፤ ለወንጌል የታወረ ነው (2ኛ ቆሮ. 4:3፤ 4)። ይህ ሰው የእምነት አንቀጽ እንዲያወጣ ቢጠየቅ፤ “የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች” የሚገልጠውን የመስቀሉን እውነተኛ ትርጉም በመዝለል ከመሠረታዊው ትምህርት ለየት ያለ “አዲስ ትምህርተ-መለኮት” ያወጣል። የመስቀሉ የኃጢአት መሥዋዕት ምትክነት ለእርሱ “ሞኝነት” ነው። “ፍጥረታዊ ሰው” እንደመሆኑ መጠን ውሱንነቱ እንዲህ እንዲሆን ያስገድደዋል። ሰብአዊ ጥበብ ሊረዳው አይችልም፤ ምክንያቱም “ሰው በጥበቡ እግዚአብሔርን አላወቀምና።” በሌላ በኩል ደግሞ “የእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ” ለተቀበለው ሰው ወሰን የሌላቸው “የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች” ለገጽ ተሰጥተውታል። ስለዚህ እውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ፤ መንፈስ ቅዱስን ስለተቀበለ ሰማያዊውን መገለጥ ሊማር ይችላል። የተማረ አእምሮ በጣም ይረዳል ይባል ይሆናል፤ ነገር ግን በውስጥ ያለው መምህር (መንፈስ ቅዱስ) ካልኖረ የተገለጡትን የእግዚአብሔር ነገሮች መንፈሳዊ ትርጉም ለመረዳት የሠለጠነ አእምሮ ምንም ለማድረግ አይችልም።

ሰው “በዚህች ዓለም ጥበብ” እጅግ ስለመጠቀ በመንፈሳዊ ጉዳዮች ላይ የሚያቀርባቸው አስተያየቶች ጠቀሜታ ይኖራቸዋል የሚለው ግምት አያሌ ክፉ ነገር ፈጥሯል። ፍጥረታዊው ሰው በዚያ ሁሉ እውቀቱና ቅንነቱ በመንፈስ የሚገለጡ ነገሮችን የሚያያቸው እንደ “ሞኝነት” ነው። ሳይንሳዊ እውቀት ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር ትክክለኛ ዝምድና ያለውንና በውስጥ የሚኖርን መንፈስ ሊተካ አይችልም። ያለ መንፈስ ቅዱስ፤ ዳግም ልደት አይኖርም። “የእግዚአብሔርም ጥልቅ ነገሮች” አይታወቁም። ዳግም ያልተወለደ አንድ አስተማሪ አስፈላጊዎቹ የደኅንነት እውነቶች ያሉበትን የእግዚአብሔር ቃል በገሃድ አልቀበልም ካለ እነዚህ እውነቶች ባብዛኛው በተማሪው እንደ ዋጋቢስ በመቆጠር ይጣላሉ። የዘመናችን የዩኒቨርሲቲዎችና የኮሌጆች ተማሪዎች የጎላ ስሕተት ይህ ነው።

በአንድ ወይም በብዙ ሰብአዊ የእውቀት ዘርፎች ጥልቅ እውቀት ያለው አስተማሪ ወይም ሰባኪ፤ ከዚያ እውቀቱ የተነሣ ተመጣጣኝ በሆነ ችሎታ መንፈሳዊ ነገሮችንም ማስተዋል ይችላል የሚል አጠቃላይ አሳብ አለ። ይህ ስሕተት ነው። አንድ ዳግም ያልተወለደ ሰው (ደግሞስ ዳግም ካልተወለደ ሰው በቀር የዳግም ልደትን መሠረትና እውነታ የሚክድ ማን አለ?)፤ ሁልጊዜም ቢሆን በጣም ቀላል የሆኑትን የመገለጥ እውነቶች መቀበልና ማወቅ ይሳነዋል። ለፍጥረታዊው ሰው እግዚአብሔር እውን አይደለም። “በአስተሳሰቡም እግዚአብሔር የለም።” ስለዚህ ያልዳነ ሰው

ከተፈጥሮ በላይ የሆነበትን ነገር ወዲያ እንዲጥል የሚያስገድድ ጭንቅና ሸክም አለበት። የዓለማትን አፈጣጠር አስመልክቶ ላለው ጥያቄ የሚያገኘው ብቸኛ መልስ መሠረት የለሽ የሆነው የእዝጋሚ ለውጥ ዕንሰ-አሳብ ነው። ዳግም ለተወለደ ሰው ግን እግዚአብሔር እውነት ነው። እግዚአብሔር ፈጣሪና የሁሉ ጌታ መሆኑን ስለሚያምንም እርካታና ዕረፍት አለው።

የእግዚአብሔርን ነገሮች የመቀበያና የማወቂያ ችሎታ በትምህርት አይገኝም። ያልተማሩ ብዙዎች ይህ ችሎታ ሲኖራቸው፣ ብዙዎች የተማሩ ግን የላቸውም። ይህ ችሎታ በውስጣችን ከሚኖረው መንፈስ ቅዱስ የሚፈጠር ነው። ለዚህም ነው ከእግዚአብሔር እንዲያው የተሰጧቸውን ነገሮች ያውቁ ዘንድ ለዳኑት መንፈስ ቅዱስ የተሰጣቸው። ያም ቢሆን ከክርስቲያኖችም መካከል አንዳንዶቹ ከሥጋዊነታቸው የተነሣ ውሱኖች ሆነው ይኖራሉ። ካለማወቅ ሳይሆን በሥጋዊነት ምክንያት እነዚህ ሰዎች ጠንካራ ምግብ ሊመገቡ አይችሉም።

ያልዳኑትን በተመለከተ በመለኮት ዘንድ ምንም ልዩነት አልተደረገም። ሁሉም “ፍጥረታውያን” ተብለዋል። የዳኑትን በተመለከተ ግን ሁለት ደረጃዎች አሉ። በክፍለ-ምንጣባችን “መንፈሳዊው” ሰው ከ“ሥጋዊው” ሰው በፊት (1ኛ ቆሮ. 3፡1-3) በመጠቀሱ ካልዳነው ሰው ጋር በቀጥታ ይነጻጸራል። ይህ ተገቢ ነው፤ ምክንያቱም “መንፈሳዊ” ሰው መለኮታዊ ዓላማ ነው። “መንፈሳዊ ሰው” (1ኛ ቆሮ. 2፡15-3፡1) መሆን ከክርስቲያን የሚጠበቅ ነው፤ ሆኖም “መንፈሳዊ ሰው” መሆን በክርስቲያኖች ዘንድ የተለመደ ነገር አይደለም። በአንጻሩ ደግሞ “ሥጋዊ” ሰው አለ። ይህን ሰው እስኪ እንየው።

ሥጋዊው ሰው

በ1ኛ ቆሮንቶስ 3፡1-4 ሐዋርያው ስለ “ሥጋዊ” ሰው ገለጣውን በመቀጠል እንዲህ ይላል፡- “እኔም ወንድሞች ሆይ፣ የሥጋ እንደመሆናችሁ፣ በክርስቶስም ሕፃናት እንደመሆናችሁ እንጂ፣ መንፈሳውያን እንደመሆናችሁ ልናገራችሁ አልቻልሁም። ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና፣ ወተት ጋትጓችሁ፤ ገና ሥጋውያን ናችሁና፣ እስከአሁን ድረስ ገና አትችሉም። ቅንዓትና ክርክር ስለሚገኝባችሁ ሥጋውያን መሆናችሁ አይደላችሁምን? እንደ ሰው ልማድስ አትመላለሱምን? አንዱ፣ እኔ የጳውሎስ ነኝ። ሁለተኛውም፣ እኔ የአጵሎስ ነኝ ቢል ሰዎች ብቻ መሆናችሁ አይደለምን?”

አንዳንድ ክርስቲያኖች “ሥጋውያን” የተባሉበት ምክንያት የቃሉን ወተት ብቻ እንጂ፤ ጠንካራውን ምግብ መቀበል ስለማይችሉ ነው። ለቅንዓት፣ ለክርክርና ለመከፋፈል ይሸነፋሉ። እንደ ሰው ልማድም ይመላለሳሉ፤ ከእውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ የሚጠበቀው ግን “በመንፈስ መመላለስ” (ገላ. 5:16)፣ “በፍቅር መመላለስ” (ኤፌ. 5:2) እና “የመንፈስን አንድነት መጠበቅ” ነው (ኤፌ. 4:3)። ሥጋውያን ክርስቲያኖች ምንም እንኳን የዳኑ ቢሆኑ፣ የሚመላለሱት “እንደዚህች ዓለም አሳብ” ነው። ሥጋቸው ስለሚገዛቸውም “ሥጋውያን” ናቸው (ሮሜ 7:14)። በሮሜ 8:5-9 ሌላ ማብራሪያ ይገኛል። በዚያ ክፍል የተገለጠው “በሥጋ ያለ” ሰው ነው፤ ስለዚህም አልዳነም፤ ሥጋዊው ክርስቲያን ግን “በሥጋ ያለ” ሳይሆን፣ ሥጋው በውስጡ ያለበት ነው። “እናንተ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር፣ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አይደላችሁም፤ የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም።”

“ሥጋዊው” ሰው ወይም “በክርስቶስ ሕፃን የሆነው” የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ለመሸከም “የሚችል” አይደለም። ገና ሕፃን ብቻ ነው፤ ይሁን እንጂ ሊጤን የሚገባው ነገር ይህ ከፍ ያለ ስፍራና እውነታ ምንም ሊያደርግ ከማይችለው ከ“ፍጥረታዊው ሰው” ጋር ሊወዳደር ያለመቻሉ ነው። “ሥጋዊው” ሰው በእውነተኛው መንፈሳዊ ምግብ ላይ ብዙ ጊዜ ስለማያሳልፍ በአማኞች መካከል መለያየትን ለሚፈጥሩት ለቅንዓትና ለክርክር ተሸናፊ ይሆናል። በዚህ ክፍል የተጠቀሰው የተለያዩ ድርጅቶች መከፋፈል አይደለም። ይህ ክፍል የሚናገረው እጅግ ውድ የሆነውን የቅዱሳንን ኅብረትና ፍቅር ስለሚያፈርሰው ቅንዓትና ክርክር ነው። የተለያዩ ድርጅቶች በአማኞች መካከል የተለያዩ ደረጃዎችን በመፍጠር ሊከፋፈሉ ይችሉ ይሆናል፤ ግን ይህ የግድ ይሆናል ማለት አይደለም። በዚህ ክፍል የተመለከተው ኃጢአት ሰብአዊ መሪዎችን የመከተል የአማኝ ኃጢአት ነው። ይህ ኃጢአት የሃይማኖት ድርጅቶች በሙሉ በቅፅበት ከምድረ-ገጽ ተጠራርገው ቢጠፉ ወይም አንድ ሆነው ቢዋሐዱ እንኳ የሚፈወስ አይደለም። በዚያን ዘመን “፳ውሎሳውያን”፣ “ኬፋውያን”፣ “አጵሎሳውያን” እና “ክርስቶሳውያን” ነበሩ (1ኛ ቆሮ. 1:12ን ይመልከቱ)። እነዚህ እርስ በእርስ የሚሻኩቱ ድርጅቶች ሳይሆኑ ከቅንዓትና ከክርክር የተነሣ በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተቀፈቀፉ ቡድኖች ናቸው። እንዲህ ያሉት ቡድኖች መጨረሻቸው ተሻኳች ድርጅቶችን መፍጠር መሆኑን ታሪክ ያመለክተናል። መለያየት ሌላ ነገር ሳይሆን፣ የፍቅር የለሽና ሥጋዊ ሕይወት

ጠሊቅ ኃጢአት ውጪአዊ መግለጫ ነው። ለአንድ ክርስቲያን በቡድናዊነት መመካት “የሕፃን ጨዋታ” ነው፤ ይህ ብቻም አይደለም፤ ዋናውና ለቅዱሳን ሁሉ መፍሰስ የሚገባው እውነተኛ ክርስቲያናዊ ፍቅርን ጎዶሎነት ይገልጣል። አማኞች “እርስ በርስ ፍቅር ሲኖራቸው”፤ መከፋፈል እየጠፋ ይሄዳል፤ የሚፈጽሙት ጥፋትም ይቋረጣል።

“ሥጋዊ” ክርስቲያንን ከ“ፍጥረታዊ” ሰው ጋር በአንድ መደዳ የሚያስልፈው ሌላ ባሕርይ አኗኗሩ ነው። “ሥጋውያን መሆናችሁ አይደለምን? እንደ ሰው ልማድስ የምትመላለሱ አይደላችሁምን?” (1ኛ ቆሮ. 3:3)። የሥጋዊ ክርስቲያን ግቦቹና ምኞቶቹ እንደ “ፍጥረታዊው” ሰው መንፈሳዊ ባልሆነ ከባቢ ነው የተከማቹት። ከዚህ ሥጋዊ አኗኗር አንጻር እንዲህ የሚል ቃል እናነባለን፡- “ነገር ግን እላለሁ፤ በመንፈስ ተመላለሱ፤ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ” (ገላ. 5:16)። መንፈሳዊነት ማለት ይህ ነው።

መንፈሳዊው ሰው

በዚህ ምንባብ እንደምናገኘው ሁለተኛው የአማኞች ምድብ መንፈሳዊው ሰው ነው። ይህም ሰው እንዲህ ተብሎ ለመጠራት ያበቃው አንድ መመዘኛ፤ መለኮታዊ መገለጥን ለመቀበልና ለማወቅ ያለው ችሎታ ነው። “መንፈሳዊ ሰው ሁሉን ይመረምራል” (1ኛ ቆሮ. 2:15)።

የጠቅላላው አገባብ የቅደም ተከተል እድገት እንዲህ ይታያል፡-

1. መለኮታዊው መገለጥ አሁን ተሰጥቷል። ይህም “ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው” ስለተባለው ሲሆን፤ የተገለጠውም በመንፈስ ቅዱስ ነው (1ኛ ቆሮ. 2:9፤ 10)።

2. ይህ መገለጥ ማንም ሊያውቀው ስለማይችለው ስለ “እግዚአብሔር ጥልቅ ነገሮች” ነው። ይሁን እንጂ መንፈስ ቅዱስ እነዚህን ነገሮች ያውቃቸዋል (1ኛ ቆሮ. 2:10)።

3. አማኞች እንደ እርሱ የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች ያውቁ ዘንድ፤ አዋቂ የሆነውን መንፈስ ቅዱስ ተቀብለዋል (1ኛ ቆሮ. 2:12)።

4. መለኮታዊው ጥበብ በእግዚአብሔር መጽሐፍ ውስጥ በሚገኙት ቃላት ውስጥ ተደብቆ ይገኛል፤ አንድ ሰው የእነዚህ ቃላት መንፈሳዊ ይዘት የሚገባው መንፈሳዊ ነገሮችን ከመንፈሳዊው ጋር ሲያወዳድር ብቻ ነው (1ኛ ቆሮ. 2:13)።

5. “ፍጥረታዊው ሰው” የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ስለሚመስለው አይቀበለውም፤ ሊያውቀውም አይችልም። ምክንያቱም እነዚህ ነገሮች በመንፈስ የሚመረመሩ ናቸው። ይህ ሰው የእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ አልተቀበለም (1ኛ ቆሮ. 2:14)።

6. ሥጋዊ ክርስቲያን ዳግም ተወልዷልና እውስጡ የሚኖር መንፈስ ቅዱስ አለው፤ ነገር ግን ሥጋዊነቱ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ሙሉ እንዳይሆን ያደናቅፋል (1ኛ ቆሮ. 3:1-4)።

7. “መንፈሳዊው ሰው” ሁሉን ይመረምራል። የእግዚአብሔርን ነገሮች በተመለከተ ምንም እገዳ የለበትም። መለኮታዊውን መገለጥ “በነጻ” ሊቀበል ይችላል። በዚያም ይመካል። እንደ ማንኛውም ሰው ሁሉ በሰው እውቀት ወደተለመዱ ጉዳዮች ሊገባም ይችላል። ይህ ሰው ሁሉን ይመረምራል፤ እርሱ ግን በማንም አይመረመርም ወይም አይታወቅም። “የክርስቶስ ልብ” ስላለው ከዚህ ሌላ ምን ሊሆን ይችላል?

በሰው ልምምድ ውስጥ ሊደርሱ የሚችሉ ሁለት ታላላቅ መንፈሳዊ ለውጦች አሉ፤ እነዚህም ከፍጥረታዊ ሰውነት ወደዳነ ሰውነት መለወጥና ከ“ሥጋዊ” ሰውነት ወደ “መንፈሳዊ” ሰውነት መሸጋገር ናቸው። የመጀመሪያው በክርስቶስ ላይ ሙሉ እምነት ሲኖር የሚሆን መለኮታዊ ክንዋኔ ነው፤ ሁለተኛው የሚከናወነው ደግሞ ለመንፈስ ቅዱስ በሚሆን እውነተኛ ምቹነት ነው። ከተመክሮ እንደምናውቀው፣ በክርስቶስ በማመን የዳነ አንድ ሰው ያኔውኑ ሁለንተናውን ለእግዚአብሔር በመስጠት ወደ እውነተኛ ሕይወት ሊገባ ይችላል። ይህ በብዙዎች ዘንድ መታየቱ አያጠራጥርም። የጠርሴሱ ሳውል ልምምድ ይህን መሳይ ነበር (ሐዋ. 9:4-6)። ኢየሱስን እንደ ጌታውና እንደ አዳኙ ካወቀው በኋላም “ጌታ ሆይ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ? ብሎ ጠየቀ። ከዚያ በኋላ ይህን ከመሰለው ለክርስቶስ የመሰጠት ሕይወት ዘወር ያለበት ጊዜ ስለመኖሩ ማስረጃ የለም። ይሁንና ብዙ ክርስቲያኖች ሥጋውያን መሆናቸው መታወስ አለበት። እነዚህ ሰዎች መንፈሳዊ ይሆኑ ዘንድ መውሰድ ስለሚገባቸው እርምጃዎች የእግዚአብሔር ቃል ግልጥ የሆነ መመሪያን ይሰጣል። እንግዲህ ከሥጋዊነት ወደ መንፈሳዊነት ለመሸጋገር ይቻላል ማለት ነው።

“መንፈሳዊው” ሰው በሕይወትና በአገልግሎት፣ ከእግዚአብሔርና ከሰው ጋር ለሆነ ኃይል፣ ባልተቋረጠ አንድነትና በረከት ረገድ መለኮታዊው ዕቅድ ነው። ቀጥሎ የሚገኙት ገጾች ዓላማ፣ እነዚህን የተገለጡ እውነታዎች ማግኘቱ ላይ ያተኮረ ይሆናል።

የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች

አንድ ክርስቲያን ክርስቲያን የሆነው ከክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ስላለው ነው፤ ነገር ግን “መንፈሳዊው ሰው” መንፈሳዊ የሆነው ከክርስቶስ ጋር ለኖረው የደኅንነት ግንኙነት በተጨማሪ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ትክክለኛ የሆነ ግንኙነት ስላለው ነው። እንግዲህ የእውነተኛ መንፈሳዊነትን ምንነትና ሁኔታ ለማወቅ የሚፈልግ ማንም ሰው፣ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ መንፈስ ቅዱስና ከእርሱም ጋር ሊኖር ስለሚችለው የሰዎች ግንኙነቶች በሚገልጠው ትክክለኛ መረዳት ላይ መመሥረት አለበት። የሰይጣን ዘመናዊ ተንኮል የመንፈስ ቅዱስን አሠራር በተመለከተ ውዥንብር መፍጠር ይመስላል፤ ይህም ውዥንብር ቅንና ጻድቅ በሆኑ አማኞች ዘንድ ይታያል። የአማኝ የሕይወቱ ብቃት በእግዚአብሔር ፊት ከፍተኛ ግምት የሚሰጠው ጉዳይ ነው፤ በግልጽ እንደሚታወቀው ደግሞ የሰይጣን ኃይል የሚያነጣጥረው የእግዚአብሔርን ዓላማ በመቃወም ላይ ነው። ሰይጣን ዓላማውን ከግቡ ማድረሻ ዋናዋናዎቹን ጉዳዮች የሚስቱ አንዳንድ መግለጫዎችን ከማሰራጨት የተሻለ መንገድ የለውም። እውነት ወይም ቀና መሰል ስሕተቶችን ይመሠርታል፤ ይህን በማድረግ ነው መለኮታዊውን የበረከት ምንጭ ምሥጢር ትክክለኛ መረዳት የሚያዛባው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ መንፈስ ቅዱስ የሚያስተላልፋቸውን ትምህርቶች በአጠቃላይ የማዛባት ጉዳይ በሥነ-መዝሙራችን ተንጻባርቆ እናገኘዋለን። የመጽሐፍ ቅዱስ ተንታኝ መምህራን ካለ መንፈስ ቅዱስ የተጻፉት እጅግ ብዙ መዝሙሮች መጽሐፍ ቅዱሳዊ ያለመሆናቸውን በብዙሃነት ገልጠዋል። ይህ ውዥንብር በዘመናችን ባሉ፣ ሚዛናዊና መጽሐፍ ቅዱሳዊ ባልሆኑ አንዳንድ የስሕተት ትምህርቶች አማካይነትም ተንጸባርቋል።

ተለዋዋጮቹ ግንኙነቶች

የእግዚአብሔርን መንፈስ በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረውን በሙሉ መግለጥ የዚህ መጽሐፍ ዓላማ አይደለም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር የሰጠውን ሕይወት ከመረዳትና በመንፈስ ወደመመለስ እውቀት ከመግባት በፊት የጠቅላላውን መገለጥ የተወሰኑ ክፍሎች መረዳትና መቀበል የግድ አስፈላጊ ነው። መንፈስ ቅዱስን በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምራቸው ትምህርቶች በሦስት አጠቃላይ ምድቦች ሊከፈሉ ይችላሉ፡-

1. መንፈስ ቅዱስ እንደ ብሉይ ኪዳን

አገላለጥ፥ 2. መንፈስ ቅዱስ በወንጌላት፥ እስከ ሐዋርያት ሥራ 10፡43 ድረስ፥ 3. መንፈስ ቅዱስ በተቀረው የሐዋርያት ሥራና በመልእክቶች ውስጥ።

1. መንፈስ ቅዱስ እንደ ብሉይ ኪዳን አገላለጥ

እንደ ሌላው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ሁሉ፥ እዚህም የእግዚአብሔር መንፈስ እንደ አንድ ተጽዕኖ አሳዳሪ ኃይል ሳይሆን እንደ አካል ነው የተገለጠው። በመለኮትና በባሕርያቱ ከሌሎቹ የሥላሴ አካላት ጋር በእኩልነት ተገልጧል። ነገር ግን ምንም እንኳን ከመስቀሉ በፊት በነበሩት ዘመናት ሁሉ ያለማቋረጥ ሲሠራ ቢኖርም፥ እስከዚያ ታሪካዊ ጊዜ ድረስ በሰዎች ልብ ውስጥ ለዘለቄታ የሚኖር አልነበረም (ዮሐ. 7፡37-39፤ 14፡16፥ 17)። በብሉይ ኪዳን እንደተጻፈውና እንደተገለጠው ብዙ ጊዜ በሰዎች ላይ ይወርድ ነበር። በሰዎች ላይ ወርዶ እንድንገባ ጉዳይ ካከናወነ በኋላ በመጣበት አኳኋን ይሄዳል። በተጻፈልን ቃል መሠረት፥ በዚያ ዘመን ሁሉ የመንፈስ ቅዱስን ሉዓላዊ እንቅስቃሴ በተመለከተ ማንም ምርጫ አልነበረውም፤ እንዲኖረውም አይጠበቅበትም ነበር። ኤልሳህ እና ዳዊት አንዳንዴ የተለዩ ሆነው ይታሰባሉ። ኤልሳህ ኤልያስን “መንፈስህ በእኔ ላይ ሁለት እጥፍ ይሆን ዘንድ እለምንሃለሁ” (2ኛ ነገሥ. 2፡9) ብሎ የለመነው ጥያቄ፥ ወጣቱ ኤልሳህ ስለ እግዚአብሔር መንፈስ ያቀረበው ጸሎት ይሁን ወይም ኤልያስ የነበረውን መንፈስ (ለእግዚአብሔር መቅናት፥ ትጋት፥ ወዘተ.) እንዲኖረው ያደረገው ልመና ግልጥ አይደለም። ዳዊትም መንፈስ ቅዱስ ከእርሱ እንዳይወሰድበት ጸልዮአል (መዝ. 51፡11)፤ ይህ ግን ከትልቅ ኃጢአቱ ጋር የተያያዘ ነበር። ጸሎቱ በኃጢአቱ ምክንያት መንፈስ ቅዱስ ትቶት እንዳይሄድ ነበር። ንስሐው በእግዚአብሔር ታይቶለት ክፉው ነገር ተወገደለት። በብሉይ ኪዳን ዘመናት ሁሉ መንፈስ ቅዱስ ከሰዎች ጋር የነበረው ግንኙነት ሉዓላዊ በሆነ መንገድ ነበር። ከዚያ ወዲህ በአዲስ ኪዳን ከተገለጠው አንጻር ሲታይ ግን ዳዊት “መንፈስ ቅዱስህንም አትውሰድብኝ” ያለው ጸሎት አሁን መባል ያለበት አይደለም። መንፈስ ቅዱስ የመጣው ለመኖር ነውና።

2. መንፈስ ቅዱስ በወንጌላትና እስከ ሐዋርያት ሥራ 10፡43

መንፈስ ቅዱስ ከሰዎች ጋር የነበረው ግንኙነት መሠረታዊ ሁኔታ በወንጌላት ዘመን ሲታይ፥ ለዘመናት ከነበረው የብሉይ ኪዳን ግንኙነቶች፥ የጸጋ ስፍራ-ዘመን ወደሆነው የመጨረሻና ዘላቂ የመኖር ግንኙነቶች የተላለፈበት የሽግግር እድገት ነው።

ደቀ መዛሙርት ስለ መንፈስ ቅዱስ የነበራቸው የመጀመሪያ ትምህርት ከብሉይ ኪዳን የተገኘ ነበር። ክርስቶስም መንፈስ ቅዱስ በመጠየቅ የሚገኝ መሆኑን የነገራቸው (ሉቃስ 11:13)፣ ከተጻፈው ቃል እንደምናገኘው ነገሩ አዲስ ስለሆነባቸውና ፈጽሞ ባለመጠየቃቸው ነበር። ይህ “በሰማይ ያለው አባት ለሚለምኑት እንዴት አብልጦ መንፈስ ቅዱስን ይሰጣቸው?” በሚል ቃል የተገለጠው አዲስ ግንኙነት፣ መንፈስ ቅዱስ በወንጌል ዘመን ካሉት ሰዎች ጋር ያለው ግንኙነት አንድ እርምጃ ማደጉን ያሳያል።

ኢየሱስ ከመሞቱ ጥቂት ቀደም ብሎ እንዲህ አለ፡- “እኔም አብን እለምናለሁ፤ ለዘላለምም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል፤ እርሱም ዓለም የማያየውና የማያውቀው ስለሆነ ሊቀበለው የማይችለው የእውነት መንፈስ ነው። ነገር ግን ከእናንተ ዘንድ ስለሚኖር በውስጣችሁም ስለሚሆን እናንተ ታውቃላችሁ” (ዮሐ. 14:16-17)። “እለምናለሁ” የሚለው ቃል፣ ደቀ መዛሙርት መለመን ሲገባቸው ያን አለማድረጋቸውን አሳስቧቸው ይሆናል። የእግዚአብሔር ልጅ ልመና መቼም ቢሆን ሳይመለስ ሊቀር አይችልምና፣ “*ክእነርሱ ዘንድ*” የነበረው መንፈስ ቅዱስ በቅርቡ “*በእነርሱ ውስጥ*” ሊሆን ነው።

ከትንሣኤው በኋላና ከዕርገቱ ጥቂት ቀደም ብሎ፣ ኢየሱስ በደቀ መዛሙርቱ ላይ እፍ በማለት፣ “መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ” አላቸው (ዮሐ. 20:22)። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ በውስጣቸው መንፈስ ቅዱስ ነበር፤ ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር እቅድና ዓላማ ይህኛው ግንኙነት ሙሉ ወይም ፍጹም ያለመሆኑ ግልጽ ነው። ምክንያቱም ከጥቂት ጊዜ በኋላ “ከኢየሩሳሌም እንዳይወጡ አዘዛቸው፣ ነገር ግን፡- ከእኔ የሰማችሁትን አብ የሰጠውን የተስፋ ቃል ጠብቁ” አላቸው (ሐዋ. 1:47፤ ከሉቃስ 24:49 ጋር ያወዳድሩ)። “አብ የሰጠው የተስፋ ቃል” የመንፈስ ቅዱስ ተስፋ ነበር። በግልጽ እንደሚታየው ግን ሁኔታው እስከዚያ ጊዜ ድረስ ገና ያልተለማመዱትና ለኃይል “*በእነርሱ ላይ*” የመውረድ አገልግሎት ነበር።

እንግዲህ በወንጌላት እንደምንመለከተው ደቀ መዛሙርት በብሉይ ኪዳን ዘመን እንደነበሩት ብዙ ሰዎች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ያልኖረበት ጊዜ ነበር፤ ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በመካከላቸው ይኖር ዘንድ አዲስ የመጸለይ መብት ተሰጥቷቸው ነበር። በኋላም ከእነርሱ ጋር የነበረው መንፈስ በእነርሱ ውስጥ ይሆን ዘንድ ጌታ ራሱ ወደ አብ ጸለየ። ከዚያም እፍ አለባቸውና በውስጣቸው ኗሪ የሆነውን መንፈስ ቅዱስ ተቀበሉ፤ ይህም ሆኖ ከኢየሩሳሌም እንዳይወጡ ታዘዙ። ኃይል ሰጪው መንፈስ ቅዱስ

እስኪወርድባቸው ድረስ ምንም ሥራ ሆነ አገልግሎት ሊከናወን አልተቻለም ነበር። “መንፈስ ቅዱስ በእናንተ ላይ በወረደ ጊዜ ኃይልን ትቀበላላችሁ... ምስክሮቹ ትሆናላችሁ” (ሐዋ. 1:8)። ይህ የነዋሪ ሁኔታዎች መገለጥ ነው። አገልጋዮችና ምስክሮች መንፈስ ቅዱስን መቀበላቸው ብቻ በቂ አይደለም፤ በላያቸው ሊወርድ ወይም ሊሞላቸው ይገባል።

መንፈስ ቅዱስ በበዓል ኅምሳ ዕለት

መንፈስ ቅዱስ ከሰዎች ጋር ያለውን ግንኙነት በተመለከተ በበዓል ኅምሳ ዕለት ቢያንስ ሦስት ግልጽ የሆኑ ነገሮች ተከናውነዋል፡-

1. መንፈስ ቅዱስ በዚህ ስፍራ-ዘመን ሁሉ በምድር ላይ ይኖር ዘንድ መጣ። ክርስቶስ፣ ምንም እንኳን በሁሉ ቦታ ሊገኝ ቢችል፣ አሁን ያለው ግን በእግዚአብሔር ቀኝ እንደሆነ ሁሉ መንፈስ ቅዱስም፣ ምንም እንኳን በሁሉ ቦታ ሊገኝ ቢችል መኖሪያውን በዚህች ምድር ማለትም፣ በሕያዋን ድንጋዮች በተሠራ ቤት ወይም ቤተ መቅደስ ውስጥ አደረገ (ኤፌ. 2:19-22)። እያንዳንዱ አማኝ የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ መሆኑም ተነግሯል (1ኛ ቆሮ. 6:19)። ይህ ቤተ መቅደስ የተሠራበት የዘመናት ዓላማ እስኪፈጸም ድረስም መንፈስ ቅዱስ ይህን ዓለም ወይም እንዲህም ድንጋይ ቢሆን ትቶ አይሄድም። በኤፌሶን የተጻፈው ቃል እንዲህ ይላል፡- “እንግዲያስ ከእንግዲህ ወዲህ ከቅዱሳን ጋር ባላገሮችና የእግዚአብሔር ቤተ ሰዎች ናችሁ እንጂ እንግዶችና መጻተኞች አይደላችሁም። በሐዋርያትና በነቢያት [የአዲስ ኪዳን ነቢያት፣ ኤፌ. 4:11ን ይመልከቱ] መሠረት ላይ ታንፃኝኋል፤ [መቅደስ ለመሆን እየታነፃችሁ፣ ቁ.21ን ይመልከቱ] የማዕዘኑም ራስ ድንጋይ ክርስቶስ ኢየሱስ ነው። በእርሱም ሕንፃ ሁሉ እየተጋጠመ በጌታ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንዲሆን ያድጋል። በእርሱም እናንተ ደግሞ ለእግዚአብሔር መኖሪያ ለመሆን በመንፈስ አብራችሁ ትሠራላችሁ።”

መንፈስ ቅዱስ በበዓል ኅምሳ ዕለት መጣ፤ የበዓል ኅምሳን ትርጉም በተመለከተ ልክ የክርስቶስ ሥጋ መልበስ የማይደገም እንደሆነ ሁሉ፣ በዓል ኅምሳም አይደገምም። መንፈስ ቅዱስን እንዲመጣ የምንጠይቅበት አጋጣሚ አይኖርም፤ ምክንያቱም እርሱ እዚህ ያለው ነው።

2. ደግሞም የበዓል ኅምሳ ዕለት ከክርስቶስ ጋር ካላት ግንኙነት የተነሣ “አካሉ የሆነችው ቤተ ክርስቲያን” አዲስ አካል ወይም ዘአካል የመመሥረቷ ጅማራ አመልካች ነው። ቤተ ክርስቲያን በብሉይ ኪዳን

ውስጥ ባትጠቀስም ክርስቶስ “እንደሚሠራት” ተስፋ ሰጥቶ ነበር። “በዚችም ዓለት ላይ ቤተ ክርስቲያኔን እሠራለሁ።” (ማቴ. 16:18)። መንፈስ ቅዱስ በበዓለ ጎምሳ ዕለት እስከመጣ ድረስ ቤተ ክርስቲያን እንደ ልዩ ዘአካል ሆና መኖሯ አልተጠቀሰም። ከዚያ በኋላ፤ “በዚያም ቀን ሦስት ሺህ የሚያህል ነፍስ ተጨመሩ” (ሐዋ. 2:41) ተብሎ ተገልጧል። “ቤተ ክርስቲያን” የሚለውን ቃል ቁጥር 41 ላይ ተጠቅሶ ባናገኝም፤ በቁጥር 47 “በቤተ ክርስቲያን” የሚተረጉመው የግሪክኛውን ቃል እንመለከታለን። ይህም ተመሠረተች የተባለችው ቤተ ክርስቲያን እንደነበረች በግልጽ ያሳያል። (እንዲሁም በግሪክኛው የሐዋርያት ሥራ 5:14 እና 11:24 ላይ ይህን አሳብ እናገኛለን።) በእነዚህ ምንግቦች መሠረት በወንጌላት ውስጥ ወደፊት እንደምትመሠረት የተነገረላት ቤተ ክርስቲያን ሕልውና ያላት ሆና ትታያለች፤ በእርሷም (ማለትም በጌታ አንድ በሆኑ አማኞች) ላይ የሚድኑት ይጨመሩ ነበር። “ጌታም የሚድኑትን በእነርሱ ላይ ይጨምር ነበር” (ሐዋ. 2:47) ተብሎም ተነግሯል። በዚህ ቦታ በእርግጥ ምንም ሰብአዊ ድርጅት አልተጠቀሰም፤ ምክንያቱም እንዲህ ያለ ድርጅት ባለመፈጠሩ ነው። ይህ ሰዎች በሰጡት ድምፅ አማካይነት የተፈጠረ አባልነት አይደለም፤ ጌታ ነበር አባላትን ወደ ቤተ ክርስቲያኒቱ ይጨምር የነበረው። መንፈስ ቅዱስ ያደረገባቸውና ከክርስቶስ ጋር በሕያው ሁኔታ በተጣበቁ ብልቶች አማካይነት አንድ አካል መመሥረት ተጀምሮ ነበር፤ እነዚህም የግንኙነት እውነቶች አንድ ዘአካል አድርገው ከማናቸውም ሰብአዊ ቁርኝት በላይ አገናኝተዋቸዋል። ወደዚህች አካል ወይም ቤተ ክርስቲያን ሌሎች እየዳኑ ይጨመሩ ነበር። የዚህች “አካሉ የሆነች ቤተ ክርስቲያን” መመሥረትና ተከታዩም እነጻ “አካልም አንድ እንደሆነ ብዙም ብልቶች እንዳሉበት ነገር ግን የአካል ብልቶች ሁሉ ብዙዎች ሳሉ አንድ አካል እንደሆኑ ክርስቶስ ደግሞ እንዲሁ ነው፤... እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናልና” (1ኛ ቆሮ. 12:12-13) ተብሎ እንደተጻፈ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ነው። ስለዚህ የበዓለ ጎምሳ ትርጉም፤ የእግዚአብሔርን በመንፈስ የማጥመቅ አገልግሎት ጅማራም ያጠቃልላል፤* በግልጽ እንደሚታየው ይህ አገልግሎት የሚከናወነው አንድ ነፍስ በሚድንበት ወቅት ነው።

3. እንዲሁም በበዓለ ጎምሳ ዕለት የተዘጋጁት ነፍሳት በመንፈስ ቅዱስ ተሞሉ ማለት በተስፋው መሠረት መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው። በዚህ አኳኋን ነው ለዘመናት የሚቆየውን የምስክርነት አገልግሎት የጀመሩት። የዚህ የመንፈስ ቅዱስ አዲስ አገልግሎት ታላቅ ውጤት በተለይ

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 34 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

የተገለጠው በጲፕሮስ ነበር። ቀድሞ ከፍርሃት የተነሣ በአንዲት ትንሽ ገረድ ፊት ተራግሞና ምሎ ነበር (ማቴ. 26:74)፤ አሁን ግን የአገሪቱ ገዢዎች የሕይወትን ጌታ የመግደላቸውን ወንጀል በመጥቀስ ያለ አንዳች ፍርሃት መክሰስ ብቻ ሳይሆን፤ የምስክርነቱ ኃይል በሦስት ሺህ ነፍሳት መዳን ታየ።

መንፈስ ቅዱስ ወደዚህች ዓለም መጥቶ በዚህ ስፍራ-ዘመን በመኖሩ፤ ብዙ ብልቶችን ወደ ክርስቶስ በማጥመቅና ለክርስቶስ ለመመስከር አገልግሎት የተዘጋጁትን ነፍሳት ኃይል በማስታጠቁ የበዓለ ጎምሳ ሙሉ ትርጉም ተገልጧል።

ማንኛውም ጠንቃቃ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪ፤ በብሉይ ኪዳን ከተገለጡት የመንፈስ ቅዱስ ግንኙነቶች፤ በዚህ ስፍራ-ዘመን ወዳለውና ወደ መጨረሻው ግንኙነት የተደረገው ሙሉ ሽግግር፤ አንድ ሌላ ተጨማሪ እርምጃ መሆኑን ለመለየት ይችላል። እስካሁን ከተጠቀሱት ብዙዎቹ በዚህ ዘመን ቋሚ ሆነዋል። በዚህ ክፍል በግልጽ በታወቀውና ወንጌልም ለአይሁድ ብቻ ተሰብኮ በነበረበት ዘመን፤ ማለትም ከበዓለ ጎምሳ ዕለት አንሥቶ ጲፕሮስ ቆርነሌዎስን እስከጎበኘበት ጊዜ ድረስ በነበሩት ስምንት ያህል ዓመታት፤ መንፈስ ቅዱስን ቢያንስ አንድ ጊዜ የአይሁድ ሥርዓት (ዕብ. 6:2) በሆነው እጆችን በመጫን (ሐዋ. 8:14-17) መቀበላቸው እንደ መጨረሻ እርምጃ ተጠቅሷል። ምንም እንኳን በጥቂት ቦታዎች እንደተጠቀሰው ለአገልግሎት በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ጋር ተያይዞ ያለው ይህ የሰዎች ሥርዓት ቢቀጥል (ሐዋ. 6:6፤ 13:3፤ 19:6፤ 1ኛ ጢሞ. 4:14፤ 2ኛ ጢሞ. 1:6)፤ በዚህ የመጨረሻ ዘመን ሰዎች መንፈስ ቅዱስን የሚቀበሉት ለደኅንነት ክርስቶስን በመቀበል ነው (ዮሐ. 7:37-39)። መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል መሠረታዊው ነገር፤ አሕዛብ በቆርነሌዎስ ቤት ወንጌል ሲሰበክ በክርስቶስ ባመኑ ጊዜ የተጀመረ ሲሆን፤ (የሐዋርያት ሥራ 10:44ን ከሐዋርያት ሥራ 15:7-9 እና 14 ጋር ያወዳድሩት) ሁኔታው በዚህ ዘመንም ቀጥሏል። በቆርነሌዎስ ቤት በነበሩት አማኞች ላይ እጆች ስለመጫናቸው ምንም የተጻፈ ነገር የለም። ባመኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ “ወረደባቸው” (ይህ ቃል መንፈስ ቅዱስን መቀበል ከሚለው ጋር በግልጽ ተመሳሳይ ነው፤ ሐዋ. 8:18፤ 10:43-44፤ 11:14-15)። ቆርነሌዎስ ቤት ውስጥ የተከናወኑት ነገሮች ያለጥርጥር አዲስና ዘላቂ ሥርዓት መጀመሩን ያመለክታሉ።

3. መንፈስ ቅዱስ በተቀሩት የሐዋርያት ሥራና በመልእክቶች

የመጨረሻዎቹና ዘላቂዎቹ የዚህ ዘመን የመንፈስ ቅዱስ እና የሰዎች ግንኙነቶች በሰባት አገልግሎቶች ሥር ተገልጠዋል። ከነዚህ ሁለቱ

ላልዳነው ዓለም፤ አራቱ ለሁሉም አማኞች በእኩል ደረጃ፤ አንዱ ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ላላቸው ሁሉ የሚሆን አገልግሎት ነው።

የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች

እነዚህ ሰባት አገልግሎቶች የሚከተሉት ናቸው፡-

አንደኛ፡ የመንፈስ ቅዱስ የማገድ አገልግሎት

ይህን የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ዘርፍ የሚያመለክተው ክፍለ-ምንባብ (2ኛ ተሰ. 2፡6-8) በመጽሐፍ ቅዱስ ምሁራን ዘንድ ከክርክር ሙሉ በሙሉ ነጻ የሆነ አይደለም። በዚህ ክፍል ሐዋርያው ያመለከተው ነገር፤ ልክ ክርስቶስ በክብሩ ከመመለሱ ቀደም ብሎ ክህደት እንደሚኖርና “አምላክ ከተባለው ሁሉ፤ ሰዎችም ከሚያመልኩት ሁሉ በላይ ራሱን ከፍ ከፍ የሚያደርገው ተቃዋሚ እርሱ ነው” የተባለው “የዓመፅ ሰው” (2ኛ ተሰ. 2፡4) የሚገለጥ መሆኑን ነው። ገለጣውንም በመቀጠል፡- “በገዛ ራሱ ጊዜም ይገለጥ ዘንድ፤ የሚከለክለውን አሁን ታውቃላችሁ። የዓመፅ ምሥጢር አሁን ይሠራልና፤ ብቻ ከመንገድ እስኪወገድ ድረስ አሁን የሚከለክል አለ። በዚያን ጊዜም ጌታ ኢየሱስ በእፉ መንፈስ የሚያጠፋው፤ ሲመጣም በመገለጡ የሚሽረው ዓመፀኛ ይገለጣል።” “የዓመፅ ሰው” ሙሉ በሙሉ የሰይጣን ኃይል ተላብሶ መገለጥ አለበት (ቁ. 9)፤ ነገር ግን የሚገለጠው እግዚአብሔር በወሰነው ጊዜ ማለትም “በገዛ ራሱ ጊዜ ይገለጥ ዘንድ” ባለው ጊዜ ነው፤ የሚከለክለው ከመንገድ እንደተወገደ ይህ ወዲያውኑ ይሆናል። ከዚያ ጌታ በመገለጡ የሚሽረው ዓመፀኛ ይገለጣል።

እዚህ የተጠቀሰው ከልካይ ስሙ አልተገለጠም። ቢሆንም በምድርና በጩለማ ኃይሎች ላይ ያለው ሉዓላዊ ኃይል ሲጤን እርሱ ከሥላሴ አንዱ መሆኑን ያሳያል፤ ከዚህም ሌላ በዚህ ዘመን የሚሠራው ኃይል መንፈስ ቅዱስ በመሆኑ፤ በዚህ ምንባብ የተጠቀሰው ከልካይ የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። ሰይጣን ምንም እንኳ በቂ ኃይል ቢኖረውም፤ ይህ ኃይል እራሱን ለመውጊያ ጥቅም ላይ አይውልም። “እርስ በርሱ የሚለያይ... ቤት አይቆምም” (ማር. 3፡25)። ያን የሰይጣን ሰውና የሰይጣንን እቅድ በመለኮት እስከተቀጠረው ጊዜ ድረስ እንዳይላካ የሚከለክለው የእግዚአብሔር መንፈስ መሆኑ ግልጽ ነው። ይህ “የዓመፅ ሰው” እስኪገለጥ ድረስ ሰይጣን እራሱን የሚያገል ወይም ከመንገድ የሚያስወግድ ስለመሆኑ የተጠቀሰ ምንም ፍንጭ የለም። መንፈስ ቅዱስ ግን የሚወገድበት ሁኔታ ያለ ይመስላል።

መንፈስ ቅዱስ ከቤተ ክርስቲያን ጋር የጀመረው ልዩ ግንኙነት ወይም መገኘት፤ እንዲሁም እስከዛሬም ድረስ አብሯት መሆኑ፤ በእርግጥ ይቋቋማል። መንፈስ ቅዱስ በሁሉ ሥፍራ የሚገኝ አምላክ እንደመሆኑ ሕልውናው ይቀጥላል። የዚህ ዘመን አገልግሎቱና የቤተ ክርስቲያን ኗሪነቱ ግን ይለወጣል። መንፈስ ቅዱስ ከበዓለ ጎምሳ ቀን በፊትም በምድር ነበር፤ በተሰጠው ተስፋ መሠረትም በዚያ ዕለት ደግሞ መጣ። አመጣጡም ቤተ ክርስቲያንን፤ ማለትም አማኞችን አዲስ መኖሪያው ለማድረግ እና በዓለምም አዲስ አገልግሎትን ለማከናወን ነው። ቤተ ክርስቲያን ስትነጠቅ ይህ አገልግሎት ያቆማል፤ ይህ በሕያዋን ድንጋዮች የተሠራው ቤተ መቅደሱ ሲወሰድም ኗሪነቱ ያበቃል። እንግዲህ የእርሱ መሄድ የበዓለ ጎምሳው ቀን ግልባጭ ብቻ ይሆናል እንጂ ከምድር ሙሉ በሙሉ መወገዱን አያመለክትም ተብሎ ሊጠቃለል ይቻላል። ይህ ስፍራ-ዘመን ከመጀመሩ በፊት ወደነበሩት አገልግሎቶች ይመለሳል ማለት ነው። ከቤተ ክርስቲያን መነጠቅ በኋላ በዓለም ላይ የመንፈስ ቅዱስ ሕልውናም ሆነ ኃይል ለመኖራቸው ግልጽ ዋስትናዎች አሉ። የመንፈስ ቅዱስ የከልካይነት ኃይል ይወስዳል፤ ቤተ ክርስቲያንም እግዚአብሔር ብቻ በሚያውቀው ጊዜ ትወስዳለች፤ ከዚያም በኋላ የጨለማው ኃይላት ለመጨረሻው ትዕይንታቸውና ፍርዳቸው ይለቀቃሉ።

ሰዎች ምንም ጸያፍነታቸው ቢበዛ፤ የመንፈስ ቅዱስን ስም ጠርተው ያለመሳደባቸው ሲታይ፤ መንፈስ ቅዱስ ያን ጊዜ ክፉን ለማገድ ኃይል ያለው ለመሆኑ አንድ ማስረጃ ነው። በዓለም ላይ አንድ ከልካይ ኃይል አለ፤ ይህም በግልጽ እንደሚታየው ከዚህ ዘመን የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች አንዱ ነው።

ሁለተኛ፡ የመንፈስ ቅዱስ ዓለምን ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ የመውቀስ አገልግሎት

ይህ አገልግሎት በባሕርይ ከጠቅላላው ዓለም ይልቅ ከእያንዳንዱ ሰው ጋር የተያያዘ መሆኑ አለበት። ምንባቡ እንዲህ ይላል፡- “እርሱም መጥቶ ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅም፤ ስለ ፍርድም ዓለምን ይወቅሳል። ስለ ኃጢአት፤ በእኔ ስለማያምኑ ነው፤ ስለ ጽድቅም ወደ አብ ስለምሄድ፤ ከዚህም በኋላ ስለማታዩኝ ነው። ስለ ፍርድም የዚህ ዓለም ገዥ ስለተፈረደበት ነው” (ዮሐ. 16፡8-11)። ይህ ምንባብ ሦስት አገልግሎቶችን ያመለክታል።

1. መንፈስ ቅዱስ ለማያምኑት አጉልቶ የሚያሳያቸው፡ ስለ አንድ ኃጢአት ብቻ ነው። ያም፤ “ስለ ኃጢአት፤ በእኔ ስለማያምኑ ነው”

የሚለው ነው። የኃጢአት ሙሉ ፍርድ የተከናወነውና የተፈጸመው በመስቀሉ ላይ ነው (ዮሐ. 1፡29)። ስለዚህ ያልዳነ ሰው ማወቅ ያለበት አንድ እውነት፤ ከመስቀሉ የተነሣ አሁን ለእግዚአብሔር ያለው ግዴታ፤ እግዚአብሔር ለኃጢአት ያዘጋጀውን መድኃኒት መቀበል ነው። መንፈስ ቅዱስ በዚህ አገልግሎት የማያምኑትን ሰዎች ስለ ኃጢአቶቻቸው አያሳፍራቸውም፤ ነገር ግን የሚቀበሉት ወይም የሚከዱትን አዳኝ እውነት ይገልጣል።

2. የጽድቅን ጉዳይ በተመለከተም መንፈስ ቅዱስ ላላመኑት ይገልጥላቸዋል። ያም፤ “ወደ አብ ስለምሄድ፤ ከዚህም በኋላ ስለማታዩኝ ነው” የሚለው ነው። አንድ ኃጢአተኛ እንዴት ነው በቅዱስ እግዚአብሔር ዓይኖች ፊት ጻድቅ የሚደረገው? ራስን ለማሻሻል በሚደረግ በምንም ሙከራ አይደለም። ለሚያምኑ ሁሉና በሚያምኑ ሁሉ ከእግዚአብሔር ዘንድ የሆነ ጽድቅ አለ። በእምነት ብቻ፤ ያውም በእግዚአብሔር ቀኝ ባለ በማይታይ አካል በማመን ፍጹም የሆነ ጽድቅ መገኘቱ ለዚህ ዓለም ጥበብ እንግዳ የሆነ ነገር ነው። ይሁን እንጂ የጠፋ ነፍስ ሁሉ ወደ ክርስቶስ ዘወር ቢል በተወሰነ መጠን ይህን ትልቅ ዕድል ይረዳል።

3. እንዲሁም ደግሞ መንፈስ ቅዱስ በዚህ ሦስት ድርብ አገልግሎት ከዚህ በፊት የተፈጸመውን መለኮታዊ ፍርድ በተመለከተ ላልዳኑት ይገልጥላቸዋል። ይህም “የዚህ ዓለም ገዥ ስለተፈረደበት ነው።” ይህንንም በመግለጥ ያላመኑት እግዚአብሔር በኃጢአታቸው ላይ በሚፈርደው ፍርድ እንዲራራላቸው ከመጨነቅ ይልቅ፤ ከዚህ በፊት በተፈጸመው ፍርድ ምክንያት በተገኘውና በዋጋ በማይተመነው ድል ላይ ራሳቸውን በማሳረፍ እንዲያምኑ ያሳውቃቸዋል። በኃጢአት ምክንያት ሰይጣን በሰዎች ላይ ያለው የይገባኛል ሥልጣን ተሸሯል፤ ፍጹም ቅዱስ የሆነው እግዚአብሔርም አሁን ኃጢአተኞችን ሊቀበላቸውና ሊያድናቸው ይችላል። ሥልጣናትና ኃይላት በመስቀሉ ድል ተደርገዋል (ዌላ. 2፡13-15)።

መንፈስ ቅዱስ ስለ ኃጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ ለዓለም እንዲያሳውቅ አንዳንድ መንገዶችን መጠቀሙ ያለጥርጥር የእግዚአብሔር ዓላማ ነው። በሰባኪ፤ በቅዱሳት መጻሕፍት፤ በክርስቲያን ምስክርነት ወይም በታተመ መልእክት ሊጠቀም ይችላል፤ ከዚህ ሁሉ ጀርባ ያለው ግን የመንፈስ ቅዱስ ስኬታማ አገልግሎት ነው።

ስለዚህ፤ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት፤ ለዓለም የማይታወቁ ሐቆችን፤ ማለትም የጸጋውን ወንጌል እውነት ማረጋገጥና ማቅረብ ነው።

ሦስተኛ፡ የመንፈስ ቅዱስ የዳግም ልደት አገልግሎት

ይህና የሚቀጥሉት ሦስት የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች፡ በክርስቶስ ወደሚያምን ሰው ደኅንነት የሚገቡ ናቸው። ይህ ሰው ከመንፈስ ተወልዷል (ዮሐ. 3:6)፤ የእግዚአብሔር ሕጋዊ ልጅ ነው፡ “የመለኮታዊ ባሕርይ ተካፋይ ሆኗል” (2ኛ ጴጥ. 1:4)። “የክብር ተስፋ” (ቈላ. 1:27) ያለው ክርስቶስ በእርሱ ውስጥ ነው። የእግዚአብሔርም ልጅ እንደመሆኑ መጠን “የእግዚአብሔር ወራሽና ከክርስቶስም ጋር አብሮ ወራሽ” ነው (ሮሜ 8:17)። ከምድራዊ አባትና እናቱ ከወረሰው ሰብአዊ ባሕርይ ይልቅ፡ አዲሱ መለኮታዊ ባሕርይ በውስጡ በጥልቀት ተተክሏል። ይህ መለወጥ የተከናወነው ባመነ ጊዜ ሆኖ፡ በፍጹም የማይደገም ነው። ምክንያቱም መጽሐፍ ቅዱስ በመንፈስ ቅዱስ ስለሚደረግ ዳግም ልደት የሚለው ምንም ነገር የለም።

አራተኛ፡ የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የመኖር አገልግሎት

መንፈስ ቅዱስ አሁን በእያንዳንዱ አማኝ ውስጥ መኖሩ፡ ከዚህ ዘመን ጉልህ ባሕርያት መካከል አንዱ ነው። ይህም በሕግና በጸጋ መካከል ካሉት ዋና ዋና ልዩነቶች አንዱ ነው።*

በጸጋ ሥር ከተሆነ፡ የአማኝ ሕይወት ባልተቋረጠ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ውስጥ ሊኖር የተገባ መሆኑ መለኮታዊ ዕቅድ ነው። አንድ ክርስቲያን ፍጹም ደካማ መሆኑን ደጋግሞ ማስታወስ ወይም ይህ እውነት በአዲስ ኪዳን ውስጥ በጉልህ መጠቀሱን በጥንቃቄ በማስተዋል፡ የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የመኖርን ስጦታ ታላቅነት ማወቅ አለበት። ይህ ስጦታ በቀድሞ ክርስቲያኖች የአማኝ አዲስ ርስት መሠረታዊ እውነት ተደርጎ ይወሰድ ነበር። በበዓለ ጎምሳ ዕለት ለአይሁድ ከተሰበከው ወንጌል የምንመለከተው አዲስና ላቅ ያለ ዋጋ የሚሰጠው ሐቅ፡ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ነው። በዚሁ ለአይሁድ በተሰበከበት ዘመንና፡ በሐዋርያት ሥራ 5:32 በምናገኘው ክፍል፡ የወንጌሉን ጥሪና ትእዛዝ ለሚታዘዙ ሁሉ መንፈስ ቅዱስ እንደሚሰጥ ተነግሯል። የዚህ ስጦታ ታላቅ እውነት ወንጌል ለመጀመሪያ ጊዜ ለአሕዛብ በተሰበከበት ስፍራም ጎልቶ ተመዝግቧል።

የጳጌጠቆስጤ ዕለት አይደገምም፤ ነገር ግን ከዚህ ስብከት ጋር የተያያዘ በጣም ልዩ የሆነ የመንፈስ ቅዱስ መግለጫ አለ። ይህም መግለጫ የተሰጠው መንፈስ ቅዱስ ለአይሁድ በሙላት እንደተሰጠ፡ ለአሕዛብ

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 61 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

አልተሰጠም የሚለውን ማናቸውንም ማጠቃለያ ስሕተት መሆን ለማስረዳት ነው። እንዲህ የሚል እናነባለን፡- “ጴጥሮስም ይህን ነገር ገና ሲናገር፣ ቃሉን በሰሙት ሁሉ ላይ መንፈስ ቅዱስ ወረደ። ከጴጥሮስም ጋር የመጡት ሁሉ ከተገረዙት ወገን የሆኑ ምእመናን፤ በአሕዛብ ላይ ደግሞ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ስለፈሰሰ ተገረሙ። በልሳኖችም ሲናገሩ እግዚአብሔርንም ሲያከብሩ ሰምተዋቸዋልና። በዚያን ጊዜ ጴጥሮስ መልሶ፣ እነዚህ እንደኛ ደግሞ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉ እንዳይጠመቁ ውኃን ይከለክላቸው ዘንድ የሚችል ማን ነው? አለ” (ሐዋ. 10:44-47)። ለአሕዛብ ያለውን አገልግሎት አስመልክቶ ለአይሁድ አማኞች ባቀረበው ማብራሪያ ይህን እናነባለን፡- “ለመናገርም በጀመርሁ ጊዜ፤ መንፈስ ቅዱስ ለእኛ ደግሞ በመጀመሪያ እንደወረደ፤ ለእነርሱ ወረደላቸው። ዮሐንስ በውኃ አጠመቀ፣ እናንተ ግን በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ ያለውም የጌታ ቃል ትዝ አለኝ። እንግዲህ እግዚአብሔር በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላመንነው ለእኛ ደግሞ እንደሰጠን፤ ያን ስጦታ ለእነርሱ ከሰጠ እግዚአብሔርን ለመከልከል እችል ዘንድ እኔ ማን ነበርሁ?” (ሐዋ. 11:15-17)። ምንም እንኳ ለኃይል በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላት ጋር የተያያዙ ሌሎች ነገሮች ቢኖሩ፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ እግዚአብሔር ለዳኑት ሁሉ የሰጠው ክቡር ስጦታ መሆኑ ግልጽ ነው። ስለዚህ ስጦታ አስፈላጊነት መጽሐፍ ቅዱስ የሚናገረው፤ ክርስቲያኖች ከሚናገሩት እጅግ የላቀ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የመኖሩ እውነት በምንም ዓይነት ልምምድ የሚገለጥ አይደለም፤ ቢሆንም ይህ እውነት ለእግዚአብሔር ልጆች የሚደረጉት ሌሎች አገልግሎቶች ሁሉ የሚቆሙበት መሠረት ነው። አንድ ሰው መንፈስ ቅዱስ በአሁኑ ጊዜ ከአማኝ ጋር ያለውን ግንኙነት የሚያመለክተውን መገለጥ ካልተቀበለ ወይም ችላ ካለ፤ ወደ እግዚአብሔር ዓላማ ለመግባት፤ ለሕይወት የሚሆን ኃይልና በረከትን ለመቀበል አይችልም። መንፈስ ቅዱስ አሁን በእውነተኛ የእግዚአብሔር ልጅ ውስጥ ለገደሚኖርኛ ያም የሆነው አማኝ ከዳነበት ጊዜ ጀምሮ መሆኑ ሊረዱት የሚገባና መታመን ያለበት ነገር ነው። (1) መጽሐፍ ቅዱስ ይህን በግልጽ ያስተምራል፤ ደግሞም (2) ከሌሎች መገለጦች አንጻር ስንመለከተውም መረዳታችን ወደዚህ ያመጣናል።

(ሀ) ከመገለጥ የምንረዳው

መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የመኖሩን ነገር፤ በዚህ ክፍል ሌሎቹን የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች ሳናነሳ እንመለከተዋለን። ማንኛውም የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ተነጥሎ ለብቻው ከተወሰደ፤ ሙሉ አይሆንም፤ ነገር ግን የመንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ መኖር

አገልግሎት ተነጥሎ መታየቱ ልዩ ጠቀሜታ አለው። መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ጠቃሚ ጭብጥ ላይ የሚያስተምረውን ለመረዳት፤ የቃሉን ጥቂት ምንባቦች ማየቱ በቂ ይሆን ይሆናል።

ዮሐንስ 7:37-39፡- “ከበዓሉም በታላቁ በኋለኛው ቀን ኢየሱስ ቆሞ፤ ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ። በእኔ የሚያምን መጽሐፍ እንዳለ፤ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ [ውስጣዊ ሕይወት] ይፈልቃል ብሎ ጮኸ። ይህን ግን በእርሱ የሚያምኑ ሊቀበሉት ስላላቸው ስለ መንፈስ ተናገረ፤ ኢየሱስ ገና ስላልከበረ መንፈስ ገና አልወረደም ነበርና።” ይህ ምንባብ፤ በዚህ ስፍራ-ዘመን በእርሱ የሚያምኑት ሁሉ፤ ባመኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን የሚቀበሉበትን ልዩ ተስፋ ይዟል።

የሐዋርያት ሥራ 11:17፡- “እንግዲህ እግዚአብሔር በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ላመንነው ለእኛ ደግሞ እንደሰጠን፤ ያን ስጦታ ለእነርሱ ከሰጠ እግዚአብሔርን ለመከልከል እችል ዘንድ እኔ ማን ነበርሁ?” ይህ ጴጥሮስ ወንጌልን ለመጀመሪያ ጊዜ ለአሕዛብ የሰበከበት ዘገባ ነው። አሕዛብም እንደ አይሁድ ሁሉ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት ባመኑ ጊዜ መሆኑን ተናገረ። ብቸኛው መመዘኛ ለደኅንነት በክርስቶስ ማመን ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስን መቀበል ደግሞ፤ እንደ ደኅንነት ዋና ክፍል ተቆጥሯል።

ሮሜ 5:5፡- “በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለፈሰሰ ተስፋ አያሳፍርም።”

ሮሜ 8:9፡- “እናንተ ግን የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር፤ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አይደላችሁም። የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን፤ ይኸው የእርሱ ወገን አይደለም።” መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ ስለመኖሩ ይህ ግልጥ ማስረጃ ነው። የደኅንነት እውነት በመንፈስ ቅዱስ ሕልውና መፈተኑ ብቻ ሳይሆን “የሚሞተው ሰውነት” ሕያው መሆኑ “በእናንተ በሚኖረው በመንፈሱ” ሕይወት በማግኘቱ ነው (ቁ. 11)።

ሮሜ 8:23፡- “እነርሱም (ፍጥረት ሁሉ) ብቻ አይደሉም፤ ነገር ግን የመንፈስ በኩራት ያለን ራሳችን ደግሞ” በዚህ ክፍል የተለያየ ደረጃ ያላቸው ክርስቲያኖች መኖራቸውን የሚያሳይ ነገር የለም። ክርስቲያኖች ሁሉ “የመንፈስ በኩራት” አላቸው።

1ኛ ቆሮንቶስ 2:12፡- “እኛ ግን... ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ እንጂ የዓለምን መንፈስ አልተቀበልንም።” እንደገና ይህም ክፍል ስለተወሰኑ የአማኞች ቡድን አይናገርም፤ ሁሉ መንፈስ ቅዱስን ተቀብለዋል።

1ኛ ቆሮንቶስ 6:19-20:- “ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም፤ ስለዚህ በሥጋችሁ [በመንፈሳችሁም] እግዚአብሔርን አክብሩ [የእግዚአብሔር ናችሁና*]።” ይህም በጣም ቅዱሳን ስለሆኑ ክርስቲያኖች የሚናገር አይደለም። አገባቡ እንደሚያስረዳን እነዚህ ሰዎች በጣም በከፋ ኃጢአት ተወንጅለዋል፤ የመንፈስ ቅዱስ በእነርሱ መኖርም የዚህ ልመና መሠረት ተደርጎ ነው የቀረበው። እነዚህ ሰዎች ከኃጢአት ነጻ ካልሆኑ መንፈስ ቅዱስ እንደሚለያቸው ሲነገራቸው አናነብም። እነዚህ ሰዎች መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ጸንዳለ ተነግሯቸው፤ ከዚህ በመነሣት ወደ ቅድስና ሕይወትና ወደ ንጽሕና ዘወር እንዲሉ ተለምነዋል። እነዚህ በኃጢአት ውስጥ የሚገኙ ክርስቲያኖች፤ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያላቸውን ግንኙነት በተመለከተ የሚቀሯቸው ጥልቅ ነገሮች አሉ፤ ቢሆንም መንፈስ ቅዱስን መቀበል ችግራቸው አልነበረም። እርሱ ቀድሞውኑም በውስጣቸው አለ።

1ኛ ቆሮንቶስ 12:13:- “ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል።” እነዚሁ በስሕተት ውስጥ ይኖሩ የነበሩ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖችም “ሁላችን” በሚለው ቃል ውስጥ ተጠቃለዋል (ቁ. 7ንም ይመልከቱ)።

2ኛ ቆሮንቶስ 5:5:- “ነገር ግን ለዚሁ የሠራን እግዚአብሔር ነው፤ እርሱም የመንፈሱን መያዣ ሰጠን።” አሁንም ለጥቂት ክርስቲያኖች ሳይሆን ለሁሉም ነው።

ገላትያ 3:2:- “ይህን ብቻ ከእናንተ እንድማር እወዳለሁ፤ በሕግ ሥራ ወይም ከእምነት ጋር በሆነ መስማት መንፈስን ተቀበላችሁን?” የጥያቄው መልስ በእምነት የሚል ነው፤ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉትም የደህንነት እምነትን የተለማመዱ ሁሉ ናቸው።

ገላትያ 4:6: “ልጆችም ስለሆናችሁ [ቅዱሳን ስለሆናችሁ ሳይሆን] እግዚአብሔር አባ አባት ብሎ የሚጮህ የልጁን መንፈስ በልባችሁ ውስጥ ላከ።”

1ኛ ዮሐንስ 3:23:- “በዚህም በእኛ እንዲኖር ከተሰጠን ከመንፈሱ እናውቃለን።”

1ኛ ዮሐንስ 4:13:- “ከመንፈሱ ስለሰጠን በእርሱ እንድንኖር እርሱም በእኛ እንዲኖር በዚህ እናውቃለን።”

* በቅንብ ውስጥ ያሉት ቃላት በአንዳንድ ግሪክ አዲስ ኪዳን ትርጓሜዎች ውስጥ ይገኛሉ።

በአማኞች ውስጥ የሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ለእያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ የተሰጠ “ቅብዓቅዱስ” ወይም “ቅብዓት” ነው፤ ይህ ቃል የአማኞችን የደረጃ ክፍፍል የሚያሳይ አይደለም (1ኛ ዮሐ. 2፡20፥ 27)።

ለአንዳንዶች ግልጥ የሆነውን የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት የሚያወዛግቡ የሚመስሉ ሦስት ክፍለ-ምንጮች አሉና እነርሱን መመልከት ያስፈልገናል።

1. የሐዋርያት ሥራ 5፡32፡- “እኛም ለዚህ ነገር ምስክሮች ነን፤ ደግሞም እግዚአብሔር ለሚታዘዙት የሰጠው መንፈስ ቅዱስ ምስክር ነው።” ይህ የክርስቲያን ዕለታዊ የሕይወት መታዘዝ አይደለም። የማያምኑ ሰዎች ለእምነት እንዲታዘዙ የቀረበ ልመና ነው። የሚያስተምረውም መንፈስ ቅዱስ የተሰጠው እግዚአብሔርን በመታዘዝ ልጁን እንደ አዳኝ በእምነት ለተቀበሉት መሆኑን ነው። ይህን ነው አገባቡ በግልጥ የሚያመለክተው።

2. የሐዋርያት ሥራ 8፡14-17ን ቀደም ሲል ተመልክተነዋል። ድርጊቱ የተፈጸመው በበዓለ ጎምሳ ዕለትና ወንጌል ለአሕዛብ በተሰበከበት መካከል ባለው አጭር ጊዜ ነው። ያኔ የነበሩት ሁኔታዎች በዚህ ዘመን ላለው የመንፈስ ቅዱስና የአማኞች ሁሉ የመጨረሻ ግንኙነት ተደርገው ሊወሰዱ አይገባም።

3. የሐዋርያት ሥራ 19፡1-6፡- “አጵሎስም በቆሮንቶስ ሳለ ጳውሎስ በላይኛው አገር አልፎ ወደ ኤፌሶን መጣ፤ አንዳንድ ደቀ መዛሙርትም [ክርስቲያኖች ናቸው ማለት አይደለም] አገኘ። ባመናችሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀበላችሁን? አላቸው። እነርሱም፡ አልተቀበልንም መንፈስ ቅዱስ እንዳለ ስንኳ አልሰማንም አሉት። እንኪያ በምን ተጠመቃችሁ? አላቸው። እነርሱም፤ በዮሐንስ ጥምቀት አሉት። ጳውሎስም ዮሐንስስ ከእርሱ በኋላ በሚመጣው በኢየሱስ ክርስቶስ ያምኑ ዘንድ ለሕዝብ እየተናገረ በንስሐ ጥምቀት አጠመቀ አላቸው። ይህንም በሰሙ ጊዜ በጌታ በኢየሱስ ስም ተጠመቁ።” እነዚህ “ደቀ መዛሙርት” የዮሐንስ ደቀ መዛሙርት ወይም ተከታዮች ነበሩ። ስለ ክርስቶስም ሆነ፤ የደኅንነት መንገድ በእምነት ስለመሆኑ ወይም ስለ መንፈስ ቅዱስ እምብዛም አያውቁም ነበር። ጳውሎስ እነዚህ ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ አለመሞላታቸውን ወዲያውኑ ተረድቶ ዋናውን ነጥብ ለመንካት “ባመናችሁ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀበላችሁን?” ሲል ጠየቃቸው። በክርስቶስ በኩል ስለሚገኘው ደኅንነት ከሰሙና ካመኑ በኋላ፤ ሐዋርያው እጁን እንደጫነባቸው “መንፈስ ቅዱስ ወረደባቸው፤ በልሳኖችም ተናገሩ፤

ትንቢትም ተናገሩ። ተብሏል። እጆችን መጫን፤ ልክ ከዚያ ለጥቆ እንደሆኑት ምልክቶች በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላታቸው ጋር መጽሐፍ ቅዱሳዊ መያያዝ አለው። ነገር ግን፤ ይህ ነገር ሰዎቹ መንፈስ ቅዱስን የተቀበሉት፤ ባመኑ ጊዜ ከመሆኑ ጋር መጋጨት የለበትም።

ስለዚህም በዚህ ስፍራ-ዘመን ያሉ አማኞች ሁሉ በውስጣቸው መንፈስ ቅዱስ ስለመኖሩ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጠውን ግልጽ ምስክርነት የሚቃረን ቃል የለም።

(ለ) ከአመክንዮ እንደምንረዳው

በተቀደሰ ሕይወት መኖርና መመላለስ፤ ከመንፈስ ቅዱስ ኃይል የሚገኝና ያለ ልዩነት ከእያንዳንዱ አማኝ የሚጠበቅ ግዴታ ነው። ለአንድ የአማኞች ቡድን አንድ፤ ለሌላ የአማኞች ቡድን ደግሞ ሌላ የሕይወት መለኪያ የለም። መንፈስ ቅዱስ በውስጡ የሌለ የእግዚአብሔር ልጅ ካለ፤ ይህ ሰው በማንኛውም ሁኔታ የመንፈስ ቅዱስን ሕልውናና ኃይል ከሚጠይቁ ማናቸውም ኃላፊነቶች ነጻ መሆን አለበት። እግዚአብሔር አማኞች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ እንዳላቸው አድርጎ መጥራቱ ወይም መመልከቱ፤ አማኞቹ መንፈስ ቅዱስ ያላቸው ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው።

እንግዲህ አማኞች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ አላቸው ብሎ መደምደም ይቻላል። ይህ ማለት ግን አማኞቹ መንፈስ ቅዱስ በተሞላ ሕይወት ውስጥ የሚገኙትን በረከቶች ሁሉ የሚለማመዱ መሆናቸውን አያመለክትም። በዳኑ ጊዜ መንፈስ ቅዱስን ተቀብለዋል፤ ትረታቸው እንደሚሄድ የተጻፈ ምንም ነገር የለም። የእርሱ በአማኝ ውስጥ ማደር የጸና ወይም ዘላቂ ነው።

አምስተኛ፤ የመንፈስ ቅዱስ የማጥመቅ አገልግሎት

ይህ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት፤ ከበዓለ ጎምሳ ዕለት ጋር የነበረው ግንኙነት ቀደም ሲል ተጠቅሷል። የዚህ ርእስ ሙሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በጥቂት ክፍለ-ምንባቦች ቀርቧል (ማቴ. 3፡11፤ ማር. 1፡8፤ ሉቃስ 3፡16፤ ዮሐ. 1፡33፤ ሐዋ. 1፡5፤ 11፡16፤ ሮሜ 6፡3-4፤ 1ኛ ቆሮ. 12፡13፤ ገላ. 3፡27፤ ኤፌ. 4፡5፤ ቄላ. 2፡12)። ከእነዚህ ምንባቦች ሁሉ ውስጥ አንዱ ብቻ ነው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ምን እንደሆነ የሚያብራራው። “አይሁድ ብንሆን፤ የግሪክ ሰዎችም ብንሆን፤ ባሪያዎችም ብንሆን፤ ጨዋዎችም ብንሆን፤ እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናልና። ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል (1ኛ ቆሮ. 12፡13ን ከሮሜ 6፡3 ጋር ያነጻጽሩ)። ይህ አገልግሎት በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ከኃይል ወይም ከአገልግሎት ጋር በቀጥታ አልተገናኘም። ይህ ክፍል የሚናገረው በሕያዋን ብልቶች የክርስቶስን

አካል ስለመሥራት ነው፤ አንድ ሰው ከክርስቶስ ጋር ሕያው የሆነ ግንኙነት ሲኖረው “አንድ አካል እንዲሆን ተጠምቋል”፤ ደግሞም “አንዱን መንፈስ ጠጥቷል”። የክርስቶስ አካል ብልት መሆን አገልግሎትን ይጠባበቃል፤ ነገር ግን አገልግሎት ሁልጊዜ ከመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ሳይሆን፤ ከሌላ አገልግሎት ጋር የተቆራኘ ነው። በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ የአማኝ በክርስቶስ ውስጥ ሕያው ሆኖ መግባት ከሆነ፤ የክርስቲያኑ አቋምና ቦታ ሁሉ የሚመሠረተው በእግዚአብሔር አሠራር ነው። በደኅንነታችን ውስጥ ከሚፈጸም መለኮታዊ ድርጊት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀትን ያህል በውጤቱ ጥልቅ የሆነ ነገር የለም። ክርስቲያን ከክርስቶስ ጋር ከሚኖረው ከዚህ አዲስ ግንኙነት የተነሣ ነው “በክርስቶስ ያለ” የሚባለው፤ “በክርስቶስ ያለ” በመሆንም ክርስቶስ የሆነውን ሁሉ ማለትም ሕይወቱን፤ ጽድቁንና ክብሩን ይካፈላል። “ያለ ክርስቶስ” የሆነ እና የማያምን ሰው፤ በሚያምንባት ቅጽበት ወደዚህ ከክርስቶስ ጋር ወደሚሆን አንድነት ሙሉ ለሙሉ ይገባል።*

ይህ ከክርስቶስ አካል ጋር የሚደረገው አካላዊ ግንኙነት በደኅንነት ውስጥ የተከናወነ ታላቅ መለኮታዊ ድርጊት ሲሆን፤ ይህም ደኅንነትን የሚያስገኝ እምነት በሰው ሕይወት ሲገለጥ የሚከናወን ነው። ይህ የመንፈስ ቅዱስ የማጥመቅ አገልግሎት ለሁለተኛ ጊዜ እንደሚከናወን የሚያመለክት ምንም ነገር የለም። ይህን ልዩ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት የሚወክለውን ቃል ትክክለኛ ትርጉም ማወቁ ጠቃሚ ነው።

ሰድስተኛ፡ የመንፈስ ቅዱስ የማተም አገልግሎት

“ለበዛም ቀን የታተማችሁበትን ቅዱሱን የእግዚአብሔር መንፈስ አታሳዝኑ” (ኤፌ. 4:30፤ ደግሞም 2ኛ ቆሮ. 1:22፤ ኤፌ. 1:13)

* ከአራቱ ወንጌላት በሁለቱ ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ተስፋ በመንፈስ ቅዱስ በእሳት ከመጠመቅ ጋር በመያያዝ ተገልጧል (ማቴ. 3:11፤ ሉቃስ 3:16)። በመንፈስ ቅዱስ እሳት መጠመቅ የሚለው አባባል፤ በርከት ያሉ ውይይቶችን አስነሥቷል። “እንደ እሳትም የተከፋፈሉ ልሳኖች በእያንዳንዳቸውም ላይ ተቀመጡባቸው” የሚለው የበዓለ ንምሳ ፅላት ሁኔታ፤ በስፍራው የነበሩ አማኞች ልምምድ እንጂ በሌሎች አማኞች የማይታይ ነው። በክርስቶስ የፍርድ ዙፋን ፊት የሚከናወነውና የአማኞች ሥራ የሚፈተንበት እሳት ብቻ ነው አማኞችን ሁሉ የሚነካ ሆኖ የተገለጠው (1ኛ ቆሮ. 3:9-15፤ 2ኛ ቆሮ. 5:10)። ይህ ፍርድ ከእሳት ጋር መያያዙ በእሳት መጠመቅን የሚያሳይ ይሆን ይሆናል። በመንፈስ ቅዱስ በመጠመቅና በእሳት በመጠመቅ መካከል ጥልቅ መመሳሰልና ግንኙነት አለ። የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በዚህም ሆነ በዘላለም መንግሥት ለአማኙ ፍጹም የሆነ ተቀባይነትን የሚያስገኝላት ሲሆን፤ በእሳት መጠመቅ ደግሞ ለመንግሥተ ሰማይ የሚያበቃውን ፍጹም ብቃት ያቀዳጀዋል። በክርስቶስ የፍርድ ወንበር እንደ እሳት ነበልባል የሆኑት ዓይኖቹ (ራእይ 1:14) እርሞችን ስለሚያቃጥል ለሰማያዊው መንግሥት የተመረጡት ብቻ ናቸው የሚቀሩት።

ይመልከቱ። የመንፈስ የማተም አገልግሎት በግልጽ የሚወክለው ወደ እግዚአብሔር አቅጣጫ የሚያመለክተውን የግንኙነት ሁኔታ ማለትም ሥልጣንን፣ ኃላፊነትንና የመጨረሻ የልውውጥ ድርጊት ነው። ይህም “ለቤዛ ቀን” ነው። ማኅተሙ መንፈስ ቅዱስ ራሱ ሲሆን፣ የታተሙትም መንፈስ ቅዱስ ያላቸው ሁሉ ናቸው። የእርሱ በልብ ውስጥ መገኘት መለኮታዊ ምልክት ነው። ይህ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎትም የሚከናወነው ለደኅንነት በሚታመንበት ጊዜ ሲሆን፣ የሚደገም ሁኔታ አይደለም። ምክንያቱም የማንኛውም አማኝ የመጀመሪያ መታተም “ለቤዛ ቀን” ነው።

አማኝ በሚያምንበት ጊዜ የሚከናወኑና ፍጹም የማይደገሙ አራት የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች አሉ ማለት ነው። አማኝ ዳግም እንደሚወለድ፣ መንፈስ ቅዱስ እንደሚያድርበት (እንደሚቀባ)፣ እንደሚጠመቅና በመንፈስ ቅዱስ እንደሚታተም ተጠቅሷል። እነዚህ በእግዚአብሔር ልጅ ውስጥ ወይም በእግዚአብሔር ልጅ የሚከናወኑ አራት የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች የሚሰሙ (ሰሜታዊ) ነገሮች አይደሉም። እነዚህን ነገሮች ሁሉ መንፈስ ቅዱስ አማኝ ከደኅንነቱ በኋላ ሊረዳው በሚችለው መልክ ሲገልጥለት፣ ብጽዕና የሞላበት የደስታና የመጽናናት ወቅት ይፈጥራለታል። “የመንፈስ መያዣ” (2ኛ ቆሮ. 1፡22፤ 5፡5) እና “የመንፈስ በኩራት” (ሮሜ 8፡23) የሚሉት ስያሜዎች በእነዚህ በአማኞች ውስጥና ለአማኞች ሁሉ በሚደረጉ አራት የመንፈስ ቅዱስ አጠቃላይ አገልግሎቶች ላይ የተመሠረቱ ናቸው።

ሰባተኛ፣ የመንፈስ ቅዱስ የመሙላት አገልግሎት

የመንፈስ ቅዱስ ይህኛው አገልግሎት አሳብ፣ ስፋትና ሁኔታዎቹ የዚህን መጽሐፍ የሚቀጥሉትን ምዕራፎች መልእክቶች የሚይዙ ናቸው። ከዚህ ቀደም ሲል ያየነው ሁሉ የተጻፈው የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ከሌሎቹ አገልግሎቶቹ ጋር ተደባልቆ እንዳይጋጭ ተብሎ ነው።

የመንፈስ ቅዱስ ሙላት፥ ወይም እውነተኛ መንፈሳዊነት

መጽሐፍ ቅዱስ በሁለት ደረጃዎች የሚኖሩ ክርስቲያኖች መኖራቸውን በተለያዩ አገላለጦች ያስተምራል። እነዚህም በክርስቶስ የሚኖሩና የማይኖሩ፤ በብርሃን የሚመላለሱና በጭለማ የሚመላለሱ፤ በመንፈስ የሚመላለሱና እንደ ሰዎች የሚመላለሱ፤ በአዲስ ሕይወት የሚመላለሱና እንደ ሥጋ ፈቃድ የሚመላለሱ፤ መንፈሳውያን የሆኑና ሥጋውያን የሆኑ፤ በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉና ያልተሞሉ ናቸው።* ይህ ሁሉ የዳኑ ሰዎችን ዕለታዊ የሕይወት ብቃት የሚመለከት እንጂ፤ የዳኑና ያልዳኑ ሰዎች ንጽጽር ከቶ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እነዚህ ልዩነቶች በተመለከቱባቸው ቦታዎች ሁሉ፤ ተዛማጅ እውነታ መኖሩ በጥልቃ ተነግሯል። እንግዲህ ሥጋውያን የሆኑ ሰዎች እውነተኛ ወደሆነ መንፈሳዊ ኑሮ ሽግግር የሚያደርጉበት ዕድል አላቸው ማለት ነው። ይህን ሊሆን የሚችል ሽግግር በተመለከተ ያለውን መገለጥ፤ እግዚአብሔርን የማያስከብር ዕለታዊ ሕይወትን የሚሹ ሁሉ ከልምምዶቹና ከበረከቶቹ ሁሉ ጋር በቅንነት ይወስዱታል። እንደዚህ ላሉትም የደኅንነት፤ የኃይልና የድል በሆነው ወንጌል ወሰን የለሽ ደስታና መጽናናት ይሆንላቸዋል።

ከሥጋዊነት ወደ መንፈሳዊነት የሚደረገው ሽግግር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በሚገባ ተተንትኗል። ይሁን እንጂ ትምህርቱን ሳያውቁ ወደዚህ ልምምድ መግባት እንዳለ ሁሉ፤ ትምህርቱን አውቆ ወደ በረከቱ ያለመግባትም አለ። ይህ የደኅንነት ወንጌል አንዳንድ ግላዊ ልምምዶችን ከመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በመነጠል ሊመረምሩና አሠራሩን ሊረዱ በሚፈልጉ ሰዎች አማካይነት ትልቅ ችግር ደርሶበታል። እዚህ ስሕተት ውስጥ ያለው አደጋ ግልጥ ነው፤ ያም አንድ ልምምድ እውነተኛ ወይም እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ክርስቲያን ያለውን ሙሉ ዕቅድ ፍጹም በሆነ መንገድ ሊወክል ያለመቻሉ ነው። ይህ ቢሆን ኖሮ ፍጹም ከሆነው የእግዚአብሔር ጥበብ በቀር ትክክለኛ ትርጉሙን የሚገልጥ ባልኖረ ነበር። አንዳንድ ሰዎች ልምምድ በመጽሐፍ ቅዱስ አሳብ ላይ የተመረከዘ መሆኑን

* ለምሳሌ ያህል እነዚህን ጥቅሶች ይመልከቱ፡- ዮሐንስ 15:5፤ 6፤ 1ኛ ዮሐንስ 1:7፤ ዮሐንስ 3:20፤ ሮሜ 8:4፤ 1ኛ ቆሮንቶስ 3:3፤ ኤፌሶን 5:18።

ለማሳየት በሚያደርጉት ሙከራ፣ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ያልሆኑ ቃላትና ሐረጎችን ፈጥረዋል። ይህ ሙከራቸው ውስን አእምሮ መለኮታዊ እውነታን ለመግለጥ በሚያደርገው ጥረት ሊስት የሚችለውን ያህል ስሕተት ውስጥ እንዲገቡ አድርጓል። ልምምዶችን ለማደላደል መሞከር ጥቅም የሌለው ሥራ ነው፤ አንድ ሰው ግልጥ በሆነ መንገድ ራሱን ለእግዚአብሔር በመስጠትና በእርሱም ኃይል ብቻ በመታመን ሰላምን ኃይልንና በረከትን ያገኛል። የዚህ ምክንያቱ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ይበልጥ መገለጥ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ በግልጥ ይናገራል። እንዲህ ያለው ሰው “በመንፈስ የተሞላ” ነው።

የመንፈስ ሙላት ምንድነው?

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ “መንፈስ ይሙላባችሁ” የሚለው ሐረግ ትርጉም ተገልጧል፤ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትም የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያኖች ልምምድ መሆኑ ታይቷል። እንግዲህ ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደምንረዳው “በመንፈስ ቅዱስ መሞላት” የሚለውን ሐረግ ምንነት በግልጥ ወደ መረዳት እንደምንደርስ ተስፋ ልናደርግ እንችላለን። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ካልሆኑና ሰው-ሠራሽ ከሆኑ እንደ “ዳግም በረከት”፣ “ዳግመኛ ግብረ-ጸጋ”፣ “ከፍተኛው ሕይወት” ከተባሉት እንዲሁም በቅድስናና በፍጹምነት ትምህርቶች ውስጥ ከምናገኛቸው ብዙ ሐረጎችና የተጣመሙ አንቀጾች የሚገኝ ትምህርት የለም። መንፈስ ቅዱስ፣ ከክብር ወደ ክብር እንደምንለወጥ፣ ክርስቶስን እንደምንመስልና ከፊታችን እጅግ የሰፋ ሜዳ የተዘረጋ መሆኑን ያመለክተናል (2ኛ ቆሮ. 3፡18)። የመለወጥን ትርጉምና የሚገኝበትንም ትክክለኛ መንገድ አንድ አማኝ መረዳት አለበት፤ ይህ የሚሆነው ፍጹምነት ከጎደለው የልምምድ ትንታኔ ሳይሆን ከትክክለኛው የቃሎች መገለጥ ነው። ማንም የእግዚአብሔር ልጅ “በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነውን” (ሮሜ 12፡2) የእግዚአብሔር ፈቃድ ለማወቅ ይችላል። እግዚአብሔር ደግሞ በአማኝ ውስጥ “ለበጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም” (ፊልጵ. 2፡13) እንደሚሠራ ተስፋ ሰጥቷል። በእርሱም ኃይል ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃኑ የጠራን የራሱ በጎነት፣ እንዲሁም የክርስቶስ አሳብ በዳነው ሰው ልብ ውስጥ ይፈጠራሉ። እነዚህ በረከቶችና መገኛቸውን አስመልክቶ እግዚአብሔር የወሰናቸው ሁኔታዎች በቃሉ በግልጥ ተብራርተዋል።

መንፈስ ቅዱስ ከራሱ አይናገርም። የእርሱ ዓላማ ክርስቶስን መግለጥና ማክበር ነው (ዮሐ. 16፡12-15)። እንደ መጠሪያ የተሰጠው አንድ ስም ባይኖርም፣ በገላጭ አባባሎች ማለት “መንፈስ ቅዱስ” ወይም

“የእግዚአብሔር መንፈስ” በመባል ይታወቃል። ምንም እራሱን ባይገልጥ እንኳ፣ የእውነተኛ መንፈሳዊነት ሁሉ ምንም እርሱ ነው። ሥራው ሕይወት የሆነውን ክርስቶስን ሙሉ በሙሉ በመግለጥ አንድ ሰው “ለእኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው” (ፊልጵ. 1:21) ማለት እንዲችል ማድረግ ነው። ለዚህ ከውጪ ለሚታይ የክርስቶስ ሕይወት መሠረቱ፣ በግለሰቡ ውስጥ የሚኖረው እግዚአብሔር መንፈስ ሲሆን፣ ይህም የመንፈስ ቅዱስ ሙላት ውጤት ነው።

ጳውሎስ የዳነው ደማስቆ መንገድ ላይ ነበር፤ መንፈስ ቅዱስንም እንደ መያዣና እንደ በኩራት እዚያ እንደተቀበለ ልናምን እንችላለን። ወደ ከተማ ከገባ በኋላም ሐናንያ ወደ እርሱ መጣና እጆቹን በላዩ ጭኖ እንዲህ አለው፡- “ወንድሜ ሳውል ሆይ፣ ጌታ እርሱም በመጣህበት መንገድ የታየህ ኢየሱስ ነው፣ ደግሞ ታይ ዘንድና መንፈስ ቅዱስ የሞላብህ ዘንድ ላከኝ” (ሐዋ. 9:17)። በዚህ ሁለት ውጤቶች ይታያሉ፡- እነዚህም ሳውል የዓይኑን ብርሃን ማግኘቱና በመንፈስ ቅዱስ መሞላቱ ናቸው፤ ይህ የደኅንነቱ ክፍል ያለመሆኑ መታወስ አለበት። ከዚያም፣ “ወዲያውም እንደ ቅርፊት ያለ ከዓይኑ ወደቀ፣ ያን ጊዜም ደግሞ አየ” ተብሎ ተጽፏል። በመንፈስ ቅዱስ የመሞላቱ ማረጋገጫ ተደርጎ የሚወሰድ ምንም ስሜትም ሆነ ልምምድ አልተዘገበም። ይሁን እንጂ ብርሃኑ መመለሱ እውነት የመሆኑን ያህል፣ ይህ ሰው በመንፈስ ቅዱስ መሞላቱም እርግጥ ነበር። ማስረጃው የሚያጠራጥር አይደለም፤ ምክንያቱም እንዲህ ተጽፏል፡- “ወዲያውም ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ እርሱ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ በምክራቦቹ ሰበከ” (ሐዋ. 9:17-20)። ሐዋርያው ስለ መንፈስ ቅዱስ ግንዛቤ የነበረው ለመሆኑ የሚያመለክት ምንም ማስረጃ የለንም፤ ሁለመናው በክርስቶስ ተይዞ ነበር። ይሁን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶ ነበር፤ በመንፈስ ቅዱስ ጊዜና መንገድም ክርስቶስ ወደሚታይበት ወደዚህ ክቡር ውጤት ደረሰ። መንፈስ ቅዱስ ምክንያቱ ሲሆን የክርስቶስን ክብርና እውነታ መለማመዱ ደግሞ ውጤቱ ነው።

እንደ መጽሐፍ ቅዱስ አባባል፣ በመንፈስ ቅዱስ በተሞላ አማኝ በምሳሌነትም ይሁን በሕይወት መርሆው መለኮታዊ ዓላማ ነው።

መጀመሪያ በምሳሌነት፡- ክርስቶስ “መንፈስ ቅዱስ ሞልቶበት ነበር” (ሉቃስ 4:1)፣ የአንድ ቤተሰብ አባላት የሆኑት ዘካርያስ፣ ኤልሳቤጥ እና ዮሐንስ “በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተው ነበር” (ሉቃስ 1:15፣ 41፣ 67)፣ ደቀ መዛሙርቱና ሌሎችም እውነተኛው አገልግሎታቸው ከተጀመረ በኋላ በተደጋጋሚ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተው ነበር (ሐዋ. 2:4፤ 4:8፤

31፤ 6፡3፤ 7፡55፤ 9፡17፤ 11፡24፤ 13፡52፤ መንፈስ ቅዱስ በአማኞቹ ላይ እንደነበረ የሚያሳዩ ሌሎች ጥቅሶችንም ያስተውሉ።)

ሁለተኛ፡ የሕይወት መርሆነትን በተመለከተ፡ አንድ ቀጥተኛ የአዲስ ኪዳን ትእዛዝ ተሰጥቶናል፤ ያም፡ “መንፈስ ይመላባችሁ (ወይም ቃል በቃል ሲተረጎም ‘ሳታቋርጡ መንፈስ ቅዱስ እየሞላባችሁ ኑሩ’ የሚል ነው) እንጂ በወይን ጠጅ አትስከሩ ይህ ማባከን ነውና” (ኤፌ. 5፡18)። እዚህ የተጠቀሰው የግሥ ቅርጽ፡ ሌሎቹን የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎቶች በተመለከተ ከተጠቀሰው በትንሹ ለየት ያለ ነው። ክርስቲያን በመንፈስ ቅዱስ ተወልዷል፤ ተጠምዷል፤ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ይኖርበታል፤ ታትሟልም፤ ባለማቋረጥ በመንፈስ ቅዱስ እየተሞላ መኖር አለበት። መንፈስ ቅዱስ ለክርስቲያን ባለማቋረጥ መስጠቱ የእግዚአብሔር ግልጥ ዓላማ ነው። እንግዲህ አንድ ክርስቲያን፡ መንፈሳዊ ለመሆን፡ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትና ሳያቋርጥም መሞላት አለበት። በመንፈስ ቅዱስ ወደተሞላ ሕይወት ለመጀመሪያ ጊዜ ሲገባ፡ ይህን የሚያጅብ ልምምድ ይኖር ወይም አይኖር ይሆናል። አንድ ዓይነት ልምምድ ቢኖር እንኳ “ሁለተኛ በረከት” ወይም “ዳግመኛ ግብረ-ጸጋ” ስለሚባሉ ነገሮች መጽሐፍ ቅዱስ የሚለው ምንም ነገር የለም። አንድ ሰው በመንፈስ እንዴት መመላለስ እንዳለበት በተሻለ ሁኔታ ሊማር ይችላል። ነገር ግን በሕይወቱ ዘመን ሁሉ አንዴም እንኳ በቂ እውቀት አግኝቻለሁ በማለት አሁን ከሚመላለስበት ባነሰ ሁኔታ በመንፈስ መመላለስ ከሚያስፈልገው ደረጃ ላይ አይደርስም። ከጊዜ ወደ ጊዜ በክርስቶስ አሸናፊዎች እየሆንን እንድንኖር የሚያስችለን መለኮታዊ ምንጭ አይደርስም፤ የምስኪን ፍጡራን ጥልቅ መሻትም ፍጹም የማይቋረጥ ነው።

በአዲስ ኪዳን የጠንካራ መጠጥ ውጤትና መንፈስ ቅዱስ የሞላበት ሕይወት ሦስት ጊዜ ጎን ለጎን መጠቀሳቸውን ማስተዋል ጠቃሚ ነው (ሉቃስ 1፡15፤ ሐዋ. 2፡12-21፤ ኤፌ. 5፡18)። ሰዎች ሲጨንቃቸው የሰውነት ኃይልን ወደሚያነሣው ጠንካራ መጠጥ ዞር እንደሚሉ ሁሉ፡ በሰማያዊ አኗኗሩም ሆነ በአገልግሎቱ አስቸጋሪ ኃላፊነት የሚገጥመው የእግዚአብሔር ልጅ፡ የብርታቱ ምንጭ ወደሆነው መንፈስ ቅዱስ ይመከታል ወይም ይማጠናል። በመንፈሳዊ ሕይወት ውስጥ ያለችው እያንዳንዱ ጊዜ ሊለኩት የማይቻል እና ከሰው አቅም በላይ የሆነ ጉልበት ትሻለች፤ ይህ ጉልበትና ጸጋም ሊገኝና በተግባር ላይ ሊውል የሚችለው፡- “እንደ ዕድሜህ እንዲሁ ኃይልህ ይሆናል” ተብሎ በተጻፈው መሠረት ነው (ዘዳግ. 33፡25)።

በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ማለት፥ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ እንዲኖር በሚያደርግበት ጊዜ፥ እንዲሠራ ያቀደለትን ዕቅድ እንዲያከናውን ማድረግ ማለት ነው። በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ማለት፥ መንፈስ ቅዱስን በብዛት የማግኘት ነገር አይደለም። ይልቅስ ራሳችንን ለእርሱ የመስጠታችንን ሁኔታ የሚያሳይ ነው። እውነተኛ ክርስቲያን ከሚቀበለው ቅባት ሌላ ማናችንም ብንሆን ተጨማሪ መንፈስ ቅዱስ ሊኖረን አይችልም። በአንጻሩ ደግሞ፥ መንፈስ ቅዱስ የአማኙን ሁለንተና ለማግኘትና በእርሱ የክርስቶስን ሕይወትና ባሕርይ ለመግለጥ ይችላል። እንግዲህ መንፈሳዊ ሰው በውስጡ በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ ኃይል አማካይነት መለኮታዊውን ዓላማና ዕቅድ በዕለታዊ ሕይወቱ የሚለማመድ ነው። የዚያ ሕይወት ባሕርይ ክርስቶስ የሚታይበት ይሆናል። የዚያ ሕይወት ምንጭም መንፈስ ቅዱስ ያለምንም እንቅፋት በሰውዬው ሕይወት ውስጥ መኖሩ ይሆናል (ኤፌ. 3፡16-21፤ 2ኛ ቆሮ. 3፡18)።

ሙሉ በሙሉ በተደላደለ ሕይወት ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ምን እንደሚያፈራ አዲስ ኪዳን በግልጽ ያስረዳል። እነዚህ በአንድነት ተወስደው መጽሐፍ ቅዱስ መንፈሳዊነት የሚለውን መግለጫ ያስገኛሉ። እነዚህ የመንፈስ ቅዱስ ልዩ ሥራዎች ሲሆኑ፥ በክርስቲያን ውስጥና በርሱም አማካይነት የሚከናወኑ የመንፈስ ቅዱስ መግለጦች ናቸው።

መንፈስ ቅዱስ የሚገለጥባቸው ሰባት መንገዶች

መንፈስ ቅዱስ የሚገለጥባቸው ሰባት መንገዶች አሉ። እነዚህም በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ አማኝ ብቻ የሚለማመዳቸው ናቸው። ምክንያቱም እነዚህ ውጤቶች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ *ከሙሳት* እንጂ ከሌላ የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ጋር ከቶ አልተገናኙም። መንፈስ ቅዱስ የሚገለጥባቸው ሰባቱ መንገዶች የሚከተሉት ናቸው፡-

1. መንፈስ ቅዱስ ክርስቲያናዊ ባሕርይን ያፈራል

“የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፥ ደስታ፥ ሰላም፥ ትዕግሥት፥ ቸርነት፥ በጎነት፥ እምነት፥ የውሃት፥ ራስን መግዛት ነው” (ገላ. 5፡22-23)።

በእነዚህ ዘጠኝ ቃላት ውስጥ ታጭቆ የምናገኘው፥ የክርስቲያን ባሕርይ ምንነት ብቻ ሳይሆን፥ ክርስቶስ በዚህች ምድር የኖረው ኑሮ መግለጫም ነው። ክርስቲያን የሆነው ሰው እዚህና አሁን ሊኖረው የሚገባው

ሕይወት ምን መምሰል እንደሚገባው የሚገልጥም ነው። እነዚህ ዘጠኝ ቃላት፥ መጽሐፍ ቅዱስ “ለኔ ሕይወት ክርስቶስ ነው” (ፊልጵ. 1፡21) የሚለውን ሐረግ ምንነት ይተረጎማሉ። ምንም እንኳን ዓለም እነዚህ ዘጠኝ ቃላት በሚወክሏቸው ነገሮች ጥላ ሥር በመታገል ላይ ቢሆንና ያ ተፈጥሮው በጣም በተሻለ ሁኔታ ላይ ቢገኝ ያ ሁኔታ ለሰብአዊ ተፈጥሮ እንግዳ የሆነ ነገር ነው። እነዚህ እዚህ የተጠቀሱት ጸጋዎች፥ ብርቅ የሆኑና በእግዚአብሔር ኃይል ካልተፈጠሩ በቀር በሰው ባሕርይ ውስጥ ፈጽሞ የማይገኙ ነገሮች ናቸው። “የመንፈስ ፍሬ” ናቸው። ስለዚህ ክርስቲያናዊ ባሕርይ በሰው ጥረትና ጉልበት የሚያድግ ወይም የሚገነባ ነገር አይደለም። አንድን ባሕርይ በጥረት የማግኘት ጥበብ፥ በብዙዎች በዝርዝር የሚብራራና ተደጋግሞ እንደ መፍትሔ የሚቀርብ ነው። ይህ ነው ዓለም ልታደርግ የምትችለው ምርጥ ነገር። ያ ዘዴ፥ ዓለም ዓለም ለራሷ በመረጠችው ጥላ ሥር በመጠኑ ይከናወን ይሆናል። የእግዚአብሔር ልጅ ግን ካለማወቅ የተነሣ ይህን ዓለም ለራሷ የመረጠችን ጥላ የሚመለከት ቢመስለውም፥ እውነታው ግን አይደለም። የሚጠበቅበት ዋና ነገር የእርሱን፥ ማለትም “ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃኑ” (1ኛ ጴጥ. 2፡9) የጠራንን ክብር (ምግባር) ማሳየት ነው። እነዚህን የወሰን የለቸን ጌታ ባሕርያት ለመገንባት ስለመሞከር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚያገኘው ማበረታቻ ትንሽ ነው። ሰብአዊ ተፈጥሮ፥ በጣም ተስማሚ በሚባል ሁኔታው እንኳ ይህን ነገር እንዲያደርግ አይጠበቅበትም። ዓላማው ከዓለም መስፈርት ያልተሻለ ቢሆን ኖሮ ክርስቲያናዊ ባሕርይን ለመገንባት መሞከር ተገቢ በሆነ ነበር። ያም ቢሆን፥ ለሰብአዊው ትግል ወይም ጥረት ዋስትና የሚሆን የእግዚአብሔር ቃል የለም። እውነተኛ ክርስቲያናዊ ባሕርይ “የመንፈስ ፍሬ” ነው።

የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው፥ ሰማያዊ ዜጋ ከመሆኑ የተነሣ እነዚህ “የመንፈስ ፍሬ” የተባሉት ዘጠኝ ጸጋዎች በዕለታዊ ሕይወቱ ሊገኙ ይጠበቅበታል። በትህትና ሁሉና በየዋህነት፥ በትዕግሥትም እርስ በርስ በፍቅር በመታገሥ ለተጠራበት መጠራት እንደሚገባ መመላለስ አለበት። በሌላም በኩል ይህ “ከአብና ከወልድ” ጋር ያለው ክቡር ኅብረት፥ በእነዚህ መለኮታዊ ባሕርያት መገኘት ላይ መደገፍ አለበት። እግዚአብሔር ኅብረት ሊያደርግ የሚችልበት የሕይወት ብቃት በክርስቲያኑ ውስጥ መታየት አለበት። እግዚአብሔር እራሱን የሚመስል ማናቸውንም ነገር በሰው ሕይወት ውስጥ ቢያገኝ፥ ያን ነገር ያስቀመጠው እርሱ መሆን አለበት። ምክንያቱም እነዚህን መሰል ሰማያዊ ጸጋዎች በእርሱ ኃይል ካልሆነ በቀር ፈጽሞ ሊታዩ እንደማይችሉ ጠንቅቆ ያውቃል። እንግዲህ እርሱ ከራሱ ባሕርይ የተነሣ በመንፈስ ከተወለደ ልጁ ጋር ኅብረት

እንዲኖረው የሚያስችል ብቸኛ መንገድ አድርጎ እነዚህን ሰማያዊ ጸጋዎች ከጠበቀ፤ ይህን ማድረጉ ትክክል ያልሆነን ነገር የጠየቀ አያሰኘውም። ምክንያቱም እነዚህን ጸጋዎች መንፈስ ቅዱስ እንዲያፈራቸው አስፈላጊውን ሁሉ አድርጓል እንጂ፤ ከሥጋ አልጠበቀም።

እነዚህ ነገሮች “የመንፈስ ፍሬ” እንዲሆኑ የማቀዱ እውነት እራሱ የሰውን ሙሉ ኃላፊነት የሚለውጥ ነገር ነው። ይህ ነገር በሰው አቅም የሚሞከር መሆኑ ቀርቷል፤ በሰው አቅምና በመንፈስ ቅዱስ እርዳታም የሚሠራ ነገር አይደለም። ሰው እርዳታ ተደርጎለት እንኳ ሊሠራው አይችልም። “የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ” ነው። እውነተኛ ክርስቲያናዊ ባሕርይ የሚያፈራው በአማኙ አማካይነት አይደለም። ይህን የሕይወት ብቃት ለማስገኘት ያለጥርጥር መንፈስ ቅዱስ የአማኙን ሁለንተና በሥራ ላይ ያውላል። በአማኙ ውስጥ፤ ወይም የራሱ የሆነ ይህን ውጤት ማፍራት የሚችል ምንም ነገር የለም። እነዚህን ጸጋዎች ለመፍጠር የሚያስችልና ቢያራግቡት እንኳን እሳት ሊፈጥር የሚችል የእሳት ፍንጣሪ የሚያህል ነገር በሰው ተፈጥሮ ውስጥ የለም። በልብና በሕይወት ውስጥ ነው እነዚህ ነገሮች በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት መፈጠር ያለባቸው። ተፈጥሯዊ በሆነ መንገድ የሚመጣ ሌላ አዲስ ችግር አለ፤ ያም መንፈስ ቅዱስ ሊፈጽመው ወደ ልባችን የመጣበትን ተግባር ይፈጽም ዘንድ ከርሱ ጋር ያለን ጎብረት የመጠበቁ ጉዳይ ነው።

ሥጋ ሊሠራ የሚችለው፤ የሚሠራውና መሥራትም ያለበት ነገር፤ ቀደም ሲል በተመለከትናቸው ክፍሎች ውስጥ ተነግሯል፡- “የሥጋ ሥራም የተገለጠ ነው እርሱም ዝሙት፤ ርቱሰት፤ መዳራት፤ ጣዖትን ማምለክ፤ ምዋርት፤ ጥል፤ ክርክር፤ ቅናት፤ ቁጣ፤ አድመኛነት፤ መለያየት፤ መናፍቅነት፤ ምቀኝነት፤ መግደል፤ ስካር፤ ዘፋኝነት፤ ይህንም የሚመስል ነገር ነው” (ገላ. 5፡19)። ከእነዚህ ነገሮች ሁሉ ጋር ሲነጻጸር ግን፤ “የመንፈስ ፍሬ ፍቅር፤ ደስታ፤ ሰላም፤ ትዕግሥት፤ ቸርነት፤ በጎነት፤ እምነት፤ የውሃት፤ ራስን መግዛት ነው።” እንደዚህና እንደሌሎችም ተመሳሳይ ምንባቦች አባባል “ሥጋ” ማለት ከአካላዊ ሰውነታችን የበለጠ ነገር ነው። ይህ ቃል ሰው ከመዳኑ በፊት ያለውን ሁለንተና ማለትም መንፈሱን፤ ነፍሱንና ሥጋውን ይወክላል። ያ ሕይወት ምንም እውነተኛ መንፈሳዊ ፍሬ ሊያፈራ አይችልም። በዚሁ አገባብ ውስጥ እንደተጠቀሰው፤ “ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ።”*

* ይህን ጉዳይ በተመለከተ ገጽ 109 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

እንግዲህ የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ሰው ለምርጫ የቀረቡ ሁለት የሕይወት መመሪያዎች አሉለት፤ እነዚህም፥ በሥጋ ኃይል ወይም “እንደ ሰዎች” የሆነው ሥጋዊ መመላለስ እና፥ በመንፈስ ኃይል ወይም እንደ ክርስቶስ የሆነው መንፈሳዊ መመላለስ ናቸው። ወደ ገላትያ የተጻፈው ይህ ምንባብ እንዲህ ይላል፦ “ነገር ግን እላለሁ፥ በመንፈስ [ማለትም በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት] ተመላለሱ፥ የሥጋንም ምኞት [መሻት] ከቶ አትፈጽሙ” (ገላ. 5፡16)። እነዚህ ሁለት መርሆዎች እርስ በእርሳቸው የሚቃረኑ ናቸውና ሊደባለቁ አይችሉም። በመንፈስ መመላለስ ወይም በመንፈስ መመራት ማለት፥ የሥጋ በተወሰነ መጠን በመንፈስ ቅዱስ መረዳት ማለት አይደለም። ነገር ግን የሥጋ ውጊያ ቢኖርም፥ ይህ ነገር መንፈስ ቅዱስ የሚያከናውነው መሆኑ ተነግሯል።

በመንፈስ በምንመላለስበት ጊዜ ውጤቶቹ ሰማያዊ ናቸው፤ እነዚህም፥ “የሥጋንም ምኞት አትፈጽሙም”፥ [በመንፈስ ስትመላለሱ] “በፊት ታደርጓቸው የነበራችሁትን ነገሮች አታደርጉም”፥ “በመንፈስ ብትመሩ ግን ከሕግ በታች አይደላችሁም”፥ እና “የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፥ ደስታ፥ ሰላም፥ ትዕግሥት፥ ችርነት፥ በጎነት፥ እምነት፥ የውሃት፥ ራስን መግዛት ነው” የሚሉ ናቸው (ቁ. 22)።

እነዚህ ፍሬዎች የከበሩ ናቸው። ዓለም ሲደመሩ “ባሕርይ” ተብለው የሚጠሩትን ሰብአዊ ምግባሮች ለማግኘት እራስን የማለማመድና የመጨቆንን ረጅም ሂደት መጨረሻ ትጠብቃለች። አንድ ክርስቲያን የክርስቶስን ሰማያዊ ምግባራት ወደያው ሊያገኝ ይችላል፤ ይህም በሙከራ ሳይሆን፥ በውስጡ ለሚኖረው መንፈስ ቅዱስ በትክክል ምቹ በመሆን ነው። ይህ ለሰው የአስተሳሰብ፥ ድርጊትና ልማድ እንግዳ የሆነ መገለጥ ነው። ለብዙዎችም “ከባድ አባባል” ነው። ከእግዚአብሔር የተገለጠው ታላቅ መንገድ ከተፈጥሮ በላይ የሆነው ነገር በሕይወት ውስጥ በእያንዳንዱ ጊዜ ሊገኝና ሊለማመዱት የሚችል መሆኑን ለመቀበል ከጥርጥር ሙሉ በሙሉ ላልወጣ ሰውም እውነተኛ ነገር መስሉ አይታየውም። እንዲህ ያሉት ተጠራጣሪዎች በመንፈስ መመላለስን በሕይወታቸው ካለመለማመዳቸው የተነሣ፥ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት መመላለስ እግዚአብሔር ለልጆቹ በጸጋው ያዘጋጀው የመሆኑ እውነትነት አይታያቸውም። እውነተኛ ክርስቲያናዊ ባሕርይ በአማኙ ውስጥ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት የሚያፈራ መሆኑ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ጎልቶ የሚታይ መገለጥ ነው። ግልጥ የሆኑ ዓረፍተ ነገሮች ከመጻፋቸውም በላይ በዚህ ርእስ ላይ መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስተምረው ትምህርት ቀጥተኛና ውጥንቅጡ

ያልወጣ ነው። ይህ ብቻ አይደለም፤ ይህ ነገር በግል የሕይወት ልምምዳቸው እውነት መሆኑን የሚያሳዩ ደስተኛ ምስክሮችም አሉ።

የክርስትና እድገት ውጤቶች በዚህ ቅጽበታዊ ድል ውስጥ የሚታቀፉ አይደሉም። ይህ እግዚአብሔር በዚህ ዘመን ለእኛ ወዳዘጋጀው ሙሉ ፈቃዱ የመግባት ውጤት ነው።

የክርስቲያንን ባሕርይ የሚገልጡት ዘጠኙ ቃላት አዲስ ኪዳንን ስናጠና የምናገኛቸው ናቸው። የእነዚህ ቃላት ይዘት የሚረጋገጠው ነገር፡-

(1) ምንም እንኳን አንዳንዴ የእውነታቸው ጥላ በዓለም ውስጥ በሚገኙ ግንኙነቶችና ምርጥ ነገሮች ውስጥ ቢገኝ፤ ሁልጊዜ መለኮታዊ ባሕርያት ተደርገው ነው የተገለጡት፤ (2) እነዚህ ነገሮች በእርግጥ እግዚአብሔር ከእያንዳንዱ አማኝ ሕይወት ውስጥ የሚጠበቃቸው ናቸው፤ እንዲሁም (3) የሚያፈሩትም በእግዚአብሔር መንፈስ አማካይነት ብቻ ነው። እነዚህ ዘጠኝ ቃላት በሚጠቅም አኳኋን በዝርዝር ሊታዩ ይችላሉ፤ ነገር ግን ለአንዱ ብቻ ቦታ እንስጠው። በዚህ አንድ ቃል ውስጥ የሚገኘው እውነት፤ በመጠኑም ቢሆን በሌሎቹም ውስጥ የሚገኙትን እውነቶች ሊለካ ይችላል።

ፍቅር

እውነተኛ የሆነ ሰብአዊ ፍቅር አለ፤ ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር ቃል አገላለጥ፤ ክርስቲያናዊ ፍቅር ሁሉ በሰው ልብ አማካይነት የሚተላለፍ የመለኮታዊ ፍቅር መግለጫ ነው። በሮሜ 5:5 ይህን አሳብ እናገኛለን፡- “በተሰጠንም በመንፈስ ቅዱስ [አማካይነት] የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችን ስለፈሰሰ [ስለጎረፈ እንደማለት ነው] ይላል።” ይህ ከሰው የሆነ መውደድ አይደለም፤ ነገር ግን በአማኝ ውስጥ ከሚኖረው መንፈስ ቅዱስ የወጣና በአማኝ ልብ አድርጎ ያለፈ የእግዚአብሔር ፍቅር ቀጥተኛ መግለጫ ነው። ይህም የጌታችን ሊቀ ካህናዊ ጸሎት የመጨረሻው ልመና ማለትም፤ “እኔን የወደድህባት ፍቅር በእነርሱ እንድትሆን” (ዮሐ. 17:26) ያለው ፍጻሜ ነው። በአጭሩ ይህ ነገር የእግዚአብሔር ፍቅር በአማኝ ውስጥና በእርሱ አማካይነት ሲሠራ ማለት ነው። በሰብአዊ መንገድ የሚሠራ ወይም ሊኮርጁት የሚችል አይደለም። የሚሄደውም የሰው ምኞት ወደሚያተኩር ባቸው ነገሮች ሳይሆን መለኮታዊ ፍቅርና ጸጋ ወደሚያሻቸው ዘንድ ነው። የሰው ልብ መለኮታዊ ፍቅርን ሊለማመደው እንጂ ሊያፈራው አይችልም። የእግዚአብሔርን የፍቅር ልብ ማግኘት ማለት የመንግሥተ ሰማያትን ደስታ መለማመድ ማለት ነው። ይህን ከእግዚአብሔር የተሰጠ ፍቅር ስናስብ የምንመለከታቸው ነገሮች የሚከተሉት ናቸው፡-

አንደኛ፡ ከእግዚአብሔር የተሰጠው ፍቅር ያልዳኑ ሰዎች ሊለማመዱት የሚችሉት አይደለም፡ “ዳሩ ግን የእግዚአብሔር ፍቅር በራሳችሁ እንደሌላችሁ አውቃችኋለሁ” (ዮሐ. 5:42)።

ሁለተኛ፡ የእግዚአብሔር ፍቅር ለዓለም ሁሉ የሚደርስ ነው፡ “እግዚአብሔር ዓለሙን እንዲሁ ወዷልና” (ዮሐ. 3:16)፤ “ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋ ስለ ሰው ሁሉ ሞትን ይቀምስ ዘንድ” (ዕብ. 2:9)፤ “እርሱም የኃጢአታችን ማስተስሪያ ነው፡ ለኃጢአታችንም ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ለዓለሙ ሁሉ ኃጢአት እንጂ” (1ኛ ዮሐ. 2:2)። ይህ ለጠፉ የዓለም ሰዎች የሆነና ሊለካ የማይቻል የእግዚአብሔር ፍቅር ነው። አንዳንድ ጊዜ “የነፍሳት ፍቅር” ያለው በሚል አሳብ የሚገለጠው የአማኝ ቅናት፣ ሌላ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ልጅ ከሰማይ እንዲወርድ ያደረገውና በሰው ልብ አድርጎ የሚፈሰው ያ ፍቅር ነው። የጠፉ ሰዎችን የመፈለግ ነገር በሙከራ በሚያድግ የሰዎች ፍቅር የሚያድግ አይደለም። በክርስቲያን ልብ ውስጥ ከእግዚአብሔር መንፈስ ጋር የተደረገ ቀጥተኛ ግንኙነት ካለ ይህ ፍቅር ወዲያው ይገኛል። የሌሎችን ደገንነት መመኘት ብዙዎች ከዳኑ በኋላ የሚኖራቸው የመጀመሪያ አሳብ ነው።

ሦስተኛ፡ የእግዚአብሔር ፍቅር የዚህችን ዓለም ሥርዓት ይጸየፋል። “ዓለምን ወይም በዓለም ያሉትን አትውደዱ፤ በዓለም ያለው ሁሉ እርሱም የሥጋ ምቹትና የዓይን አምሮት ስለ ገንዘብም መመካት ከዓለም ስለሆነ እንጂ ከአባት ስላልሆነ፤ ማንም ዓለምን ቢወድ የአባት ፍቅር በእርሱ ውስጥ የለም” (1ኛ ዮሐ. 2:15-16)። ይህ ንጹሕ ፍቅር፡ የእግዚአብሔር ፍቅር የተሰጠው ሰው የሁልጊዜ ልምምድ ነው።

አራተኛ፡ የእግዚአብሔር ፍቅር በመንፈስ ለተወለዱ ልጆች ነው። “ይልቁንስ እንግዲህ አሁን በደሙ ከጸደቅን በእርሱ ከቁጣው እንድናለን። ጠላቶች ሳለን ከእግዚአብሔር ጋር በልጁ ሞት ከታረቅን፤ ይልቁንም ከታረቅን በኋላ በሕይወቴ እንድናለን” (ሮሜ 5:9-10)። “ክርስቶስ ደግሞ ቤተ ክርስቲያንን እንደወደዳት. . . ስለ እርስዋ ራሱን አሳልፎ ሰጠ (ኤፌ. 5:25)። ልክ “በአባካኙ ልጅ” መመለስ ታሪክ እንደተገለጠው፤ እርሱ የራሱ የሆኑትን ቢባዝኑ እንኳ ይወዳቸዋል። “እርስ በርሳችን ብንዋደድ እግዚአብሔር በእኛ ይኖራል፤ ፍቅሩም በእኛ ፍጹም ሆኗል (1ኛ ዮሐ. 4:12)። ክርስቲያን በዚህ መለኮታዊ ፍቅር ራሱን ለዓለም ያረጋግጣል። “እርስ በእርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ፤ እንደወደድኋችሁ እናንተ ደግሞ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ አዲስ ትእዛዝ እሰጣችኋለሁ። እርስ በርሳችሁ ፍቅር ቢኖራችሁ፤ ደቀ መዛሙርቴ እንደሆናችሁ ሰዎች ሁሉ በዚህ ያውቃሉ” (ዮሐ. 13:34-35)። ይህ መለኮታዊ ፍቅር በክርስቶስ

ወንድማማች የመሆናችን መፈተኛ ነው፡- “እርሱ ስለ እኛ ነፍሱን አሳልፎ ሰጥቷልና በዚህ ፍቅርን አውቀናል፤ እኛም ስለ ወንድሞቻችን ነፍሳችንን አሳልፈን እንድንሰጥ ይገባናል። ነገር ግን የዚህ ዓለም ገንዘብ ያለው፣ ወንድሙም የሚያስፈልገውን ሲያጣ አይቶ ያልራራለት ማንም ቢሆን፣ የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ እንዴት ይኖራል?” (1ኛ ዮሐ. 3፡16-17)፤ “እኛ ወንድሞቻችንን የምንወድ ስለሆንን ከሞት ወደ ሕይወት እንደተሻገርን እናውቃለን” (1ኛ ዮሐ. 3፡14)።

አምስተኛ፣ የእግዚአብሔር ፍቅር ገደብ የለውም፡- “በዚህ ዓለም ያሉትን ወገኖቹን የወደዳቸውን እስከ መጨረሻ ወደዳቸው” (እስከ ዘላለም ማለት ነው፣ ዮሐ. 13፡1)። በአማኙ ውስጥ ያለው የእግዚአብሔር ፍቅር ይታገሣል፣ ቸርነትንም ያደርጋል።

ስድስተኛ፣ ለእስራኤል የእግዚአብሔር ፍቅር ሆኗል፡- “በዘላለም ፍቅር ወድጄሻለሁ” (ኤር. 31፡3)። በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ አማኝም እንዲሁ በእግዚአብሔር ታላላቅ ትንቢቶችና ዘላለማዊ ፍቅርና ዘላለማዊ ቃል ኪዳን ለተሰጠው ለዚያ ሕዝብ ባለው ዓላማ እርሱም መደሰትን ይለማመዳል።

ሰባተኛ፣ የእግዚአብሔር ፍቅር ዋጋ የሚያስከፍል ነው፡- “የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ቸር ስጦታ አውቃችኋልና ሀብታም ሲሆን፣ እናንተ በእርሱ ድህነት ባለጠጎች ትሆኑ ዘንድ ስለ እናንተ ድጋ ሆነ” (2ኛ ቆሮ. 8፡9)። የእግዚአብሔር ልጅ ስለ ዘላለማዊ መዝገብ የሚኖረው አመለካከት በክርስቲያን ውስጥ ቢንፀባረቅ፣ በምድራዊ ሀብት ላይ ያለውን አመለካከትም ይለውጠዋል።

የእግዚአብሔር ፍቅር መሥዋዕት ከሰማያዊ ሀብት ብቻ ሳይሆን፣ ከሕይወት ጋርም ይያያዛል። “እርሱ ስለ እኛ ነፍሱን አሳልፎ ሰጥቷልና በዚህ ፍቅርን አውቀናል” ይልና ቀጥሎም፣ “እኛም ስለ ወንድሞቻችን ነፍሳችንን አሳልፈን እንድንሰጥ ይገባናል” ይላል (1ኛ ዮሐ. 3፡16-17)። ሐዋርያው ጳውሎስም እንዲህ ሲል ይመሰክራል፡- “ብዙ ኀዘን የማያቋርጥም ጭንቀት በልቤ አለብኝ ስል በክርስቶስ ሆኜ እውነትን እናገራለሁ አልዋሽምም ሕሊናዬም በመንፈስ ቅዱስ ይመሰክርልኛል። በሥጋ ዘመዶቼ ስለሆኑ ስለ ወንድሞቼ ከክርስቶስ ተለይቼ እኔ ራሴ የተረገምሁ እንድሆን እጸልይ ነበርና” (ሮሜ 9፡1-3)። ሐዋርያው ጳውሎስ ጌታ ስለ እርሱ እርግማን ሆኖለታልና መቼም ቢሆን የተረገመ እንደማይሆን ጠንቅቆ አውቋል፤ ያም ቢሆን የተረገመ ሊሆን ፈቃደኛ ነበር። እንዲህ ያለው ልምምድ ክርስቶስ እርግማን ሆኖ ከዓለም ኃጢአት ፍርድ ሥር

እንዲሞት አሳልፎ የሰጠው መለኮታዊ ፍቅር በሰው ሕይወት ውስጥ በሥራ ሲገለጥ ነው። ይህ ለጠፋ ነፍሳት የሆነ መለኮታዊ ፍቅር በአማኝ ውስጥ በሚታይበት ጊዜ፥ ነፍሳትን ለማዳን እውነተኛና በቂ ኃይል ይሆናል።

እንዲህ ባለ መንገድም ኃይሉ የእግዚአብሔር ልብ በሰው ሕይወት ውስጥ ይገለጣል፤ ይህም “ፍቅር” የተባለ አንድ ቃል ከሌሎቹ ስምንት የመንፈስ ፍሬዎች ጋር በመሆን እውነተኛ ክርስቲያናዊ ባሕርይ ይሆናል። ሌሎቹ የመንፈስ ፍሬዎች መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሲመረመሩ፥ እነርሱም ከላይ ሲሰጡ ብቻ በሰው ልብ ውስጥ የሚታዩ መለኮታዊ ጸጋዎች መሆናቸው የተረጋገጠ ይሆናል። “ደስታዬ በእናንተ ይሆናል” (ዮሐ. 15፡11)። “ሰላሜን እስጣችኋለሁ” (ዮሐ. 14፡27)።

እነዚህ መለኮታዊ ጸጋዎች፥ በአማኞች ሁሉ ልብ ውስጥ አይገኙም። “በመንፈስ በሚመላለሱት ውስጥ” ግን ያፈራሉ።

2. መንፈስ ቅዱስ ክርስቲያናዊ አገልግሎትን ያፈራል

እዚህም እንደገና ከሰው አስተሳሰብ ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ስንመለስ፥ ክርስቲያናዊ አገልግሎት በአማኝ በኩል አድርጎ በቀጥታ የሚሠራ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሆኑን እንገነዘባለን። “የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል። ይህን ግን ስለ መንፈስ ተናገረ” (ዮሐ. 7፡38-39)። የሰው ጉልበት ፈጽሞ “የሕይወት ውኃ” ሊያፈልቅ፥ ፈሳሹም ወንዝ ሊሆን አይችልም። ይህ ቃል በዘላለማዊው አምላክ እጅ ብቻ ያለ ነገር ነው። ሰው ማድረግ የሚችለው ቢበዛ የዚህ መለኮታዊ ወንዝ በይወይም መተላለፊያ መሣሪያ መሆን ብቻ ነው።

የክርስቲያን አገልግሎት፥ እንደ ደኅንነቱ ሁሉ፥ በእግዚአብሔር ዘላለማዊ ዓላማ የታቀደ ነው። “እኛ ፍጥረቱ ነንና እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለማድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠርን” (ኤፌ. 2፡10)። ይህ ጥቅስ እንደሚነግረን፥ እግዚአብሔር እያንዳንዱ አማኝ ማከናወን ያለበትን በጣም ልዩ የሆነ አገልግሎት አስቀድሞ ወስኗል። የነዚህ አገልግሎቶች ክንውን በመለኮታዊው ውሳኔ “መልካሙ ሥራ” የተሰኘው ነው። ለሰው በዚህ አኳኋን በእግዚአብሔር ከተወሰነለት አገልግሎት በቀር፥ ሌላው ሁሉ፥ ምንም እንኳን በራሱ ዋጋ ያለው ቢሆን፥ እንደ እግዚአብሔር ፍቃድ የተከናወነ ባለመሆኑ “መልካም ሥራ” ተብሎ ሊጠራ አይችልም። ይህን “መልካም ሥራ” ማግኘትና ማወቅን የሚለማመዱት ክርስቲያኖች ሁሉ ሳይሆኑ፥ ሰውነታቸውን ሕያው፥ ቅዱስና እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ

መሥዋዕት አድርገው ያቀረቡና፤ ይህችን ዓለም ሳይመስሉ በእእምሯቸው መታደስ የሚለወጡ ናቸው (ሮሜ 12፡ 1-2)።

እንደ አዲስ ኪዳን አባባል ክርስቲያናዊ አገልግሎት፤ “ስጦታን” በተግባር ማዋል ነው። መጽሐፍ ቅዱስ “ስጦታ” የሚለው ቃል እጠቃቀም፤ ዓለማዊ ከሆነው “ተሰጥቶ ያለው ሰው” ከሚለው አሳብ ጋር መምታታት የለበትም። በዓለማዊ አገላለጥ ተሰጥቶ ያለው ሰው ሲባል፤ በተፈጥሮው ልዩ ችሎታ ያለው ማለት ነው። መንፈስ ቅዱስ ያለጥርጥር ይህን በመሰለው ይጠቀማል፤ ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ “ስጦታ” ሲል፤ መንፈስ ቅዱስ በአማኙ በኩል የሚሠራው ቀጥተኛ መገለጥ ነው። ይህ ሁኔታ አማኙ አንድ ነገር እያደረገ እግዚአብሔርን ለዚያ ሥራ ከንውን እርዳታ የሚጠይቅበት ሳይሆን፤ የእግዚአብሔር መንፈስ አማኙን እንደ አከናዋኝ በመጠቀም አንድ ነገር የሚያከናውንበት አሠራር ነው። “የጌታ ሥራ ሁልጊዜ የሚበዛላችሁ ሁኑ” ነው የተባለው (1ኛ ቆሮ. 15፡58)። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ አባባል፤ ክርስቲያናዊ አገልግሎትን የሚያፈራው፤ መንፈስ ቅዱስ ነው፤ ልክ የክርስቶስን ጸጋዎች በአማኙ ውስጥና በእርሱም አማካይነት እንደሚያፈራው ማለት ነው። በዚህ ሥራ ውስጥ የሰውየው ሁለመና ተሳትፎ ተፈላጊ ነው። ይህ መንፈስ ቅዱስ መጠቀሚያ የሆነ ሰውም በአገልግሎት መድከምና መዛል ምን ማለት እንደሆነ ያውቃል። ይሁን እንጂ የሰው ኃይል የሚጠበቅበትን ሰማያዊ ፍሬ ሊያፈራ አይችልም። እውነተኛ ክርስቲያናዊ አገልግሎት በቀጥታ የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ሥራ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ አበክሮ ያረጋግጣል።

“የጸጋም ስጦታ ልዩ ልዩ ነው፤ መንፈስ ግን አንድ ነው” (1ኛ ቆሮ. 12፡4)። ምንም እንኳ ሁለት ክርስቲያኖች ተመሳሳይ አገልግሎት ቢኖራቸው፤ ጉልበትን በመስጠት የእያንዳንዳቸውን ልዩ ሥራ የሚያከናውነው መንፈስ ቅዱስ ነው። “አገልግሎትም ልዩ ልዩ ነው፤ ጌታም አንድ ነው። አሠራርም ልዩ ልዩ ነው፤ ሁሉን በሁሉ የሚያደርግ እግዚአብሔር ግን አንድ ነው። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ለጥቅም ይሰጠዋል። ለአንዱ ጥበብን መናገር በመንፈስ ይሰጠዋል፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ እውቀትን መናገር ይሰጠዋል፤ ለአንዱም በዚያው መንፈስ እምነት፤ ለአንዱም በአንዱ መንፈስ የመፈወስ ስጦታ፤ ለአንዱም ተአምራትን ማድረግ፤ ለአንዱም ትንቢትን መናገር፤ ለአንዱም መናፍስትን መለየት፤ ለአንዱም በልዩ ዓይነት ልሳን መናገር፤ ለአንዱም በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም ይሰጠዋል፤ ይህን ሁሉ ግን ያ አንዱ መንፈስ እንደሚፈቅድ ለእያንዳንዱ ለብቻው እያካፈለ ያደርጋል” (1ኛ ቆሮ. 12፡4-11)።

“ስጦታ” እንግዲህ “የመንፈስ ቅዱስ ሥራ መገለጥ”፤ ወይም ደግሞ መንፈስ ቅዱስ “እንደፈቀደ” የሚያከናውነው መለኮታዊ አገልግሎት ነው። ስለዚህ ራሱን ባልሰጠ ሕይወት ውስጥ፥ ምንም የስጦታ ልምምድ ሊኖር እንደማይችል ግልጥ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተዘረዘሩት “ስጦታዎች”፥ ምናልባት ቃሉ በተጻፈበት ዘመን እንደጊዜውና እንደሁኔታው መንፈስ ቅዱስ ጎልቶ የሚገለጥባቸው ይሆኑ ይሆናል። አንዳንዶቹ እስከዛሬ መኖራቸው እርግጥ ነው። ሌሎቹ የመንፈስ ቅዱስ መገለጫዎች ግን በግልጥ እንደሚታየው የተቋረጡ ይመስላሉ። ይህ የሆነው ከመጀመሪያው የክርስቲያኖች ትውልድ በኋላ ቅድስና ስለጠፋ አይደለም። እነዚያ የተቋረጡ የመንፈስ ቅዱስ መገለጫዎች የሚዛመዱት፥ ያለጥርጥር ከመንፈስ ቅዱስ መግቢያ እንጂ፥ በዚህ ዘመን *ከቀጠለው* ሥራ ጋር አልነበረም። ይህ አዲስ ነገር አይደለም፥ ክርስቶስ በተወለደ ጊዜ በምሥራቅ ኮከብ ታየ፥ የመላእክት ዜና ተሰማ፥ ሌሎችም ያልተለመዱ ነገሮች ተከሠቱ። ኮከቡ እየበራ አልኖረም፥ የመላእክቱም ዜና *ለሁለፈ* አልቀጠለም። የመንፈስ ቅዱስ አመጣጥና በዓለም አዲስ ሥራ መጀመር እንዲሁ ነበር። እነዚህ የመጀመሪያ መገለጦች በእግዚአብሔር ዓላማ መሠረት መቋረጣቸው ያለፉት ትውልዶች ቅዱሳን ሁሉ እምነት ነበር።

ይሁን እንጂ ሰይጣን የሚያገኘውን አሳብ ሁሉ ክርስቲያኖችን (ቤተ ክርስቲያንን) ለማወናበድና ለመከፋፈል፥ ጉልበታቸውንም ወደ ሌላ ለማዞርና ምስክርነታቸውን ለመግታት የሚችለውን በሚያደርግበት በዚህ የመጨረሻ ዘመን አንዳንዶች የበዓለ ጎምሳን ዕለት መገለጦች እንደ መንፈስ ቅዱስ ሙሉ አገልግሎት ማረጋገጫ አድርገው ለማከናወንና ወደዚያ አሠራር ለመመለስ ይሞክራሉ። እነዚህ ክርስቲያኖች ይህን ትምህርታቸውን ያልተቀበሉ የየትኛውም ዘመን ቅዱሳንን መንፈሳዊ እንዳልሆኑ አድርገው ያወግዟቸዋል። በግልጥ እንደሚታየው እነዚህ ሰዎች፥ መጽሐፍ ቅዱስ ከአናሳዎቹ ስጦታዎች ጋር ሲነጻጸሩ በጣም ጠቃሚ ስለሚላቸው ስጦታዎች ያላቸው እውቀት የተሟላ አይደለም። የበዓለ ጎምሳ ዕለቱን መግለጫዎች እንደገና ለማነሣሣት የሚደረግ ጥረት ሁሉ፥ በ1ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 14 የተሰጠውን ትምህርት ሙሉ በሙሉ በማጤን መደረግ አለበት።

እግዚአብሔር ሕዝቡን የቀድሞዎቹን የመንፈስ ቅዱስ መገለጦች ወደ ማደስ በመጥራት ላይ ቢሆን ኖሮ፥ ራሳቸውን የሰጡና ፈቃዱን ለማድረግ የተዘጋጁ፥ ነገር ግን፥ ወደዚህ መገለጥ ያልተመሩ በአሥር ሺህ

የሚቆጠሩ ሰዎች በውጭ እያሉ በአነስተኛ የሃይማኖት ቡድኖች ላይ ለምን ይወሰናል? ሰይጣን እነዚህን የመጀመሪያ የመንፈስ ቅዱስ ክስተቶች ወይም መግለጦች ለማወናበጃና ክርስቲያኖችን ለመከፋፈል ከተጠቀመባቸው ከተፈጥሮ በሆነ ኃይሉና በማታለል ብልሃቱ ተጠቅሞ የእግዚአብሔርን ሥራ የሚመስል ነገር ለመፍጠር ይችላል። እንዲህ ካሉ “ጳጉሞቆስጣዊ” እምነቶችና መግለጫዎች የዳኑ ብዙ ሰዎች የመንፈስ ቅዱስን እጅግ አስፈላጊ የሆኑ ነገሮች ከማግኘታቸውም ባሻገር፤ ለዚህ ስሕተት ለተዳረጉና ራሳቸውን በራሳቸው ለሚያስደስቱ ሰዎች በጥልቅ ያስቡላቸዋል።

ክርስቲያናዊ አገልግሎት ለመንፈሳዊነት ሁልጊዜ የግድ አስፈላጊ ነገር አይደለም። መንፈስ ቅዱስ ፈቃዱ ከሆነልን ፤ በብርታት እንደምናገለግልበት ጊዜ ሁሉ፤ ዕረፍት ስናደርግም ሆነ ስንጫወት፤ ስንታመም፤ ስንደክም እንኳ መንፈሳውያን ነን። ሊገደን የሚገባ አንድ ነገር የእርሱን ፈቃድ ማወቅና ማድረግ ነው። እውነተኛ መንፈሳዊነት ጤናማ በሆነ መንገድ የሚገለጠውና በተግባርም የሚታየው፤ ከእግዚአብሔር ለአማኞች በተሰጠ ኃይል በሚከናወኑ አገልግሎቶች ነው።

በገላትያ 6፡1 የተጠቀሰው ዓይነት በመንፈስ የማቅናት አገልግሎት ለመንፈሳዊ አማኞች ብቻ የተሰጠ ሆኖ እናገኘዋለን። “ወንድሞች ሆይ፤ ሰው በማናቸውም በደል ስንኳ ቢገኝ፤ መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ እንደዚህ ያለውን ሰው በየውሃት መንፈስ አቅኑት፤ አንተ ደግሞ እንዳትፈተን እራስህን ጠብቁ።” ይህን ግልጥ ማሳሰቢያ ብንከተል ኖሮ ስንትና ስንት የተሰበሩ ልቦች በተጠገኑ ነበር!

የሁለት ክርስቲያኖች የየግል ኃላፊነታቸውና አገልግሎታቸው እንኳ አንድ አይሆንም። በተመሳሳይም ሁኔታ መንፈስ ቅዱስ የሚገለጥባቸው ሁለት ሁኔታዎች ሙሉ በሙሉ አንድ ዓይነት አይሆኑም። እያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ “አስቀድሞ የተመደበለት” አገልግሎት እንዲሁም ከሕይወቱ ውስጥ የሚፈስ ልዩ “የሕይወት ውኃ ወንዝ” አለው።

የሚያስችለው መንፈስ ቅዱስ ቀድሞውኑ በውስጡ ይኖራልና ማንኛውም ክርስቲያን ወደየራሱ “መልካም ሥራ” ሊገባ ይችላል። ከዚህ በላቀ ሁኔታ ዘልቀው የሚገቡት ግን፤ ለእግዚአብሔር የተሰጡት ናቸው፤ ምክንያቱም ይህ አገልግሎት እንደ ጸረጽ ፈቃድ የሆነ ነው። ይህ ታላቅ እውነት እንደ ቀላል ተወስዷል! ክርስቲያኖች ክርስቲያናዊ አገልግሎት መስጠት ይችሉ ዘንድ እጅግ ብዙ ጉልበት ለመሰዋትና ያላቸውን የተፈጥሮ ኃይል በሙሉ በተግባር ላይ ለማዋል ብዙ ይጥራሉ። በግልጽ እንደሚታየው ግን በክርስቲያን ሕይወት ውስጥ “ኗሪ ፍሬ” ለማፍራት የሚቻልበት አንድ ውጤታማ መንገድ አለ። በቃሉ ውስጥ እንደምናነበው “ለአእምሮ

የሚመች አገልግሎት” ማለትም “በጎና ደስ የሚያሰኝ ፍጹምም የሆነውን የእግዚአብሔር ፈቃድ” (ሮሜ 12፡1፥ 2) የሚሰጠው የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ሰው መላ ሰውነቱን ለእግዚአብሔር ሲያቀርብ ነው። እንዲህ ራሳቸውን የሰጡ አማኞች ብዙ ግፊት አያሻቸውም፤ ምክንያቱም የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በእነርሱ ሰላለ፤ በሕይወታቸው ውስጥ ባሉት ነገሮች ሁሉ ይገለገላል። ሌሎች እራሳቸውን ያልሰጡ ክርስቲያኖች፤ በሰዎች ጉትጎታ እንኳ የሚያሳዩት ለውጥ እምብዛም ነው። በኃይል በማደፋፈርና በመገፋፋት አንድን ሰው ሥጋዊ የሆነ ሥራ እንዲሠራ ማድረግ እውነተኛ ክርስቲያናዊ አገልግሎት ባሕርይ አይደለም። መሆን ያለበት ነገር መንፈስ ቅዱስ ታላቅ ኃይሉን እንዲገልጥ ልብንና ሕይወትን ለእርሱ መስጠት ነው።

መንፈሳዊነት በአገልግሎት የሚገኝ ነገር ሳይሆን፤ ለአገልግሎት የሚያስፈልግ ነገር ነው። አንድ ሰው እውነተኛ መንፈሳዊ ሲሆን ትግሉ ከራሱ ጋር መሆኑ ይቀርና ወደ እውነተኛ አገልግሎት ይዞራል። መንፈሳዊነት እግዚአብሔር ለልጁ የሚያደርገው ሲሆን፤ አገልግሎት ደግሞ፤ ልጁ ለእግዚአብሔር የሚያደርገው ሥራ ነው። ይህ መከናወን የሚችለው፤ በአማኝ ውስጥ ባለው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ብቻ ነው።

3. መንፈስ ቅዱስ ያስተምራል

መንፈስ ቅዱስ በአማኝ ውስጥ የሚያከናውነው የማስተማር ምልክት ዮሐንስ 16፡12-15 ውስጥ በክርስቶስ ተገልጧል። “የምንግራችሁ ገና ብዙ አለኝ፤ ነገር ግን አሁን ልትሸከሙት አትችሉም። ግን እርሱ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ ወደ እውነት ሁሉ ይመራችኋል፤ የሚሰማውን ሁሉ ይናገራል እንጂ ከራሱ አይናገርምና፤ የሚመጣውንም ይነግራችኋል። እርሱ ያከብረኛል፤ ለእኔ ካለኝ ወስዶ ይነግራችኋልና። ለአብ ያለው ሁሉ የእኔ ነው፤ ስለዚህ ለእኔ ካለኝ ወስዶ ይነግራችኋል አልሁ።”

ይህ የእግዚአብሔር ልጅ በእግዚአብሔር ቃል ወደተገለጠውና ወደሚታወቀው ታላቅ እውነት ሊገባ የሚችልበት ተስፋ ነው። “ለአብ ያለው ሁሉ” የሚለው የክርስቶስ በሆኑትና “በሚመጡትም ነገሮች” ውስጥ ይጠቃለላል። እነዚህም ነገሮች አማኙ በመለኮታዊው መምህር የሚመራበትን ሰፊ መስክ ይፈጥራሉ። ይህ የመለኮታዊ እውነት ክምችት ደግሞ ያለጥርጥር አእምሯችንና ልባችንን ለዘላለም ያሠራዋል። ክርስቲያኖች አሁንም ወደዚህ የእውነትና የጾጋ ሕይወት በመግባትና በሕይወቱ ውስጥ በማደግ ላይ ሊሆኑ ይችላሉ። “እኛ ግን ከእግዚአብሔር እንዲያው የተሰጠንን እናውቅ ዘንድ ከእግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ

እንጂ የዓለምን መንፈስ አልተቀበልንም” (2ኛ ቆሮ. 2:12)። “እናንተስ ከእርሱ የተቀበላችሁት ቅባት በእናንተ ይኖራል፤ ማንም ሊያስተምራችሁ አያስፈልጋችሁም። ነገር ግን የእርሱ ቅባት ስለ ሁሉ እንደሚያስተምራችሁ እውነተኛም እንደሆነ ውሸትም እንዳልሆነ እናንተንም እንዳስተማራችሁ በእርሱ ኑሩ” (1ኛ ዮሐ. 2:27)።

ከሰብአዊ እውቀት ሁሉ ባሻገር “ዓይን ያላየችው፣ ጆሮም ያልሰማው፣ በሰውም ልብ ያልታሰበው... ለእኛ እግዚአብሔር በመንፈሱ በኩል ገለጠው” (1ኛ ቆሮ. 2:9) የተባሉት ነገሮች አሉ። ይሁን እንጂ እንዲህ ያለው እውነት በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ለመንፈሳውያን ክርስቲያኖች ብቻ ነው የሚገለጠው። በእውነት ለዳኑት ለአንዳንዶች ሐዋርያው ሲጽፍ፣ “እኔም ወንድሞች ሆይ፣ የሥጋ እንደመሆናችሁ፣ በክርስቶስም ሕፃናት እንደመሆናችሁ እንጂ መንፈሳውያን እንደመሆናችሁ ልናገራችሁ አልቻልሁም። ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና ወተት ጋትጓችሁ፤ ገና ሥጋውያን ናችሁና እስከ አሁን ድረስ ገና አትችሉም” ብሏል (1ኛ ቆሮ. 3:1-2)። ይህ አንዳንድ አማኞች የሚገኙበትን አሳዛኝ ሁኔታ የሚገልጥ ነው። ምንም እንኳ እነዚህ ሰዎች ዳግም የተወለዱና መንፈስ ቅዱስ ያላቸው ቢሆኑ፣ የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገሮች እንዳይረዱ ወይም እንዳያድጉ ሥጋዊ ሕይወታቸው አግዷቸዋል። እንዳንዶች ትምህርታቸው የቱንም ያህል የላቀ ይሁን እውነት ወደሆነው ቃል የሚቀርቡት በታላቅ ጉጉት ነው። ቃሉም ከማር ወለላ ይልቅ ይጥማቸዋል።

ለሌሎች ደግሞ የቱንም ያህል ቢማሩ የሚያገኙት ነገርና የሚገለጥላቸው እውነት የለም። እነዚህ መጽሐፍ ቅዱስን ቢያነቡ እንኳ፣ ግድ ሆኖባቸው ነው የሚያነቡት። ከአእምሮ በላይ የሆኑ ነገሮችን ያዘለን ይህን ቃል እንደ ግዴታ ሊያነቡት መሞከራቸው የሚያሳዝን ነው። በመለኮታዊ እውነት ውስጥ ያለ ድንቅ ነገር የግላዊ ደስታና ጥቅም ጉዳይ ብቻ አይደለም። ነገር ግን፣ የእውቀትን፣ የማይምነትን፣ የመታዘዝን፣ ወይም ባለመረዳት ያለመታዘዝን ያጠቃልላል። እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ በእርሱ ከመኖሩ የተነሣ ይህን ወሰን የለሽ የእግዚአብሔር እውነት ማወቅና ለሌሎችም ማስተላለፍ የሚጠበቅበትን ሰው የሕይወት ምስክርነት ኃይል ወይም ድካም፣ ጠቃሚነት ካልሆነም ጎጂነት የሚመለከት ነው። ምንም ዓይነት ሰብአዊ ትምህርት ይህን ሊያስተካክል አይችልም። መንፈሳዊነት በትምህርት ቤት የምንማረው አይደለም። የችግሩ ሥር ሥጋዊነት ነው፤ ይህ ሲፈወስ “የልብ ዓይኖች” ይበራሉ፣ ከዚያም ቀዳሽ የሆነው እውነት

አፈሳስም የሚቀጥልና የማያቋርጥ ይሆናል። “መንፈሳዊ ሰው ሁሉን ይመረምራል” (1ኛ ቆሮ. 2፡15)።

ክርስቲያናዊ እድገትና የእውነት ጥልቅ የሆነው እውቀት ከመንፈሳዊነት ተለይተው መታየት አለባቸው። በእድገት፥ በልምድና በመረዳት ሳያድጉና ሳይበስሉ፥ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ይቻላል። ክርስቲያናዊ እድገት በአመዛኙ በቃሉ ጥናት፥ በጸሎትና በአገልግሎት የሚወስን ነው። መንፈሳዊነት ግን፥ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በሚደረግ ቅጽበታዊ መስማማት እንጂ፥ በእነዚህ ነገሮች የሚደገፍ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ ሁሉም አስተማሪያችን ስለሆነ ሁሉም የምንማር መሆናችን የግድ አስፈላጊ ነገር ነው። በየትኛውም መገልገያው ቢመጣ በትሕትና ለመስማት ፈቃደኞች መሆን አለብን።

4. መንፈስ ቅዱስ ውዳሴና ምስጋናን ይፈጥራል

በኤፌሶን 5፡18 ከተጻፈው “መንፈስ ይመላባችሁ” ከሚለው ትእዛዝ ቀጥሎ፥ የዚህ መላት ትክክለኛ ውጤቶች የሆኑት ነገሮች ተዘርዝረዋል። “በመዝሙርና በዝማሬ በመንፈሳዊም ቅኔ እርስ በርሳችሁ ተነጋገሩ፥ ለጌታ በልባችሁ ተቀኙና ዘምሩ፥ ሁልጊዜ ስለ ሁሉ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ስም አምላካችንና አባታችን ስለ ሁሉ አመስግኑ።” የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው ነገር ሁሉ ለበጎ ይደረግለታል፥ ስለዚህም ሁልጊዜ ስለ ሁሉ ማመስገኑ ትክክለኛ አስተሳሰብ ነው። ይህ ሊደረግ የሚችለው የእግዚአብሔርን “ሁሉ ነገር” በሚያውቀው መንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው። በእግዚአብሔር ፊት ያሉት ሕያው ፍጡራን “ቅዱስ! ቅዱስ! ቅዱስ!” ከማለት አርፈው አያውቁም። እንዲሁም የማያቋርጥና የማያልቅ ውዳሴና ምስጋና ለእግዚአብሔር ማቅረብ የመንግሥተ ሰማይ ዜጋ የሆነ ሰው ሁሉ ባሕርይ ነው።

ይህ ከሆነ እንግዲህ ስለ ሁሉ ማመስገንና እግዚአብሔርን መወደስ መንፈስ ቅዱስ በሚሞላው ሰው ውስጥ የሚፈጥራቸው ቀጥተኛ ውጤቶች ናቸው። እነዚህ ታላላቅ እውነታዎች የሰው ልብ ውሉን ከመሆኑ የተነሣ እንግዳ ይሆኑበታል። እነዚህን ነገሮች ክርስቲያኖች ሁሉ አይለማመዱቸውም፤ ነገር ግን በውስጣቸው በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ኃይሉ ለክርስቲያኖች መስጠቱ እርግጥ ስለሆነ ሁሉም ሊለማመዱት ይችላሉ። ይህ ልዩ የመንፈስ ቅዱስ መገለጥ ክቡርነት፥ በሰብአዊ አእምሮ በቀላሉ የሚረዱት አይደለም። ውዳሴና ምስጋና በተለይ ለእግዚአብሔር ይቀርባሉ። የእነዚህ ነገሮች ለእግዚአብሔር መጉረፍ

ለእርሱ ምን ማለት እንደሆነ፤ ወይም እነዚህ ነገሮች በአማኙ ሕይወት ውስጥ ባይታዩ ምን እንደሚገድልበት ለማወቅ አንችልም። ይህን አሳብ በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚከተሉትን አባባሎች እናንገለጽ፡- “ሃሌሉያ!”፤ “ጌታ ይመስገን!”፤ “ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ!”

5. መንፈስ ቅዱስ ይመራል

በሮሜ መልእክት ውስጥ እንደተጠቀሰው፤ የአማኝን መንፈሳዊ ሕይወት የሚመለከተው አጠቃላይ ትምህርት በስምንተኛው ምዕራፍ መግቢያ ላይ ያበቃል። ከዚያ ቀጥሎ ምዕራፉ ውስጥ የተጻፈው ሁሉ የሚገኘው፤ ታላቅ ለሆነው ሕይወትና በመንፈስ ለመመላለስ ምቹ በሆኑት ውስጥ ብቻ ነው። በዚህ የቃሉ ክፍል ሦስት ግልጽ የሆኑ የመንፈስ ቅዱስ መግለጫዎች ይገኛሉ። እነዚህም መንፈስ ቅዱስ በሚሞላቸው ሰዎች ውስጥና በእነርሱ አማካይነት የሚሠራውን ነገር ሙሉ በሙሉ ያመለክቱናል።

በሮሜ 8፡14 እንዲህ ተብሏል፡- “በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና።” በእግዚአብሔር ዕቅድና ዓላማ መሠረት ይህ ነገር ጤናማ የሆነ ክርስቲያናዊ ልምምድ ነው ተብሎ ሊጠቃለል ይችላል። በሌላ በኩል ደግሞ አንዳንድ ክርስቲያኖች መንፈስ ቅዱስ ሊመራቸው የሚገባውን ያህል ያለማቋረጥ ስለማይመራቸው ጤናማ አይደሉም። በገላትያ 5፡18 እንዲህ ተብሏል፡- “በመንፈስ ብትመሩ ግን ከሕግ በታች አይደላችሁም።” በመንፈስ መመላለስ ወይም በመንፈስ የሚመራ ሕይወት ከዚህ የጸጋ ዘመን ታላላቅ እና አዳዲስ እውነታዎች አንዱ ነው፤ አንዳንድ አማኞች ግን ዕለታዊ ሕይወታቸው የቀድሞውን ዘመን ግንኙነቶችና ሥርዓት ስለሚቀበልና በዚያም ስለተቀረጸ ከዚህ በረከት ተነጥለው ይገኛሉ። የእግዚአብሔር ልጅና የሰማይ ዜጋ የሆነ ሰው፤ ከሰማያዊ ጥሪው ጋር የሚስማማና ከተፈጥሮ በላይ በሆነ ኑሮ መኖሩ እንዲሁም ባልተቋረጠ መመላለስ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር መመላለሱ ከዚህ ዘመን ታላላቅ ክብሮች አንዱ ነው። መንፈስ ቅዱስ ያደረገቸው ሁሉ የመንፈስ ቅዱስን ምሪት የሚለማመዱ አይደሉም፤ ምክንያቱም እንዲህ ያለው ምሪት እርሱ ወሰን በሌለው ጥበቡ ወደሚመራን ለመሄድ ፈቃደኞች መሆናችንን ይጠይቃል።*

* በዚህ ጉዳይ ገጽ 87 ላይ የሚገኘውን ማብራሪያ ይመልከቱ።

6. መንፈስ ቅዱስ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል

ሮሜ 8:16 ውስጥ “የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያመንፈስ ራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል” ተብሎ ተጽፏል። የዚህ ጥቅስ ዓቢይ ትርጉም መንፈስ ቅዱስ ከእኛ መንፈስ ጋር በመሆን ለእግዚአብሔር መመስከሩ ነው። በተጨማሪም ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን የልጅነት ግንኙነት እርሱ ለመንፈሳችን መመስከሩ ግልጽ ነው። የመንፈስ ቅዱስ የምስክርነት ሥራ ገላትያ 4:6 ላይም እንደገና ተጠቅሷል፡ “ልጆችም ስለሆናችሁ አባ አባት ብሎ የሚጮኹ የልጁን መንፈስ በልባችሁ ላከ።” እርሱ ተጨባጭ የሚያደርግልን ይህን ግንኙነት ብቻ ሳይሆን፤ በእምነት የምንቀበለውን እውነት ሁሉ ነው። “በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንድትጠነክሩ፤ ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር እንደ ክብሩ ባለጠግነት መጠን ይሰጣችሁ፤ የእናንተ ሥርና መሠረት በእምነት ይጸና ዘንድ፤ ከቅዱሳን ሁሉ ጋር ስፋቴና ርዝመቱ፤ ከፍታውም ጥልቅነቱም ምን ያህል መሆኑን ለማስተዋል ከመታወቅም የሚያልፈውን የክርስቶስን ፍቅር ለማወቅ ትበረቱ ዘንድ እስከ እግዚአብሔርም ፍጹም ሙላት ደርሳችሁ ትሞሉ ዘንድ” (ኤፌ. 3:16-19)። “እርስ በርሳቸውም፤ በመንገድ ሲናገረን መጸሕፍትንም ሲከፍትልን ልባችን ይቃጠልብን አልነበረምን? ተባባሉ” (ሉቃስ 24:32)። የሐዋርያው ጳውሎስም ከፍተኛ የልብ መሻት “እርሱን አውቅ ዘንድ” በሚሉት ሦስት ቃላት ተገልጧል።

የማይታዩ ነገሮች በዚህ ልዩ የመንፈስ ቅዱስ ገለጣ አማካይነት የሚባርኩ እውነታዎች ይሆናሉ። “ሁሌ እየተማሩ እውነትን ለማወቅ ያለመድረስ” (2ኛ ጢሞ. 3:7) የሚባል ነገር አለ። እውነት ለእኛ ተጨባጭ መሆን አለበት። በእምነት ይቅር እንደተባልንና ለዘላለምም የጸደቅን መሆናችንን ልናውቅ እንችላለን፤ ነገር ሁሉ እውነት የሆነውን ያህል ተጨባጭ መሆኑን የሚለማመድ ልብ ማግኘት ግን የተለየ ነገር ነው። ደኅንነታችንንና የሚመጣውንም ክብር ልናምን እንችላለን፤ በልብ ውስጥ ኃይሉን መስማት ግን የተለየ ነገር ነው። ሊመጡ ያላቸውን ነገሮች በቃሉ ትክክለኛ ትምህርት አማካይነት ልናምን እንችላለን፤ “ጌታ ቅርብ” መሆኑና ከእርሱም ጋር የሚጠብቀን ዘላለማዊ ክብር ከእኛ ጥቂት ብቻ የራቀ መሆኑን መንፈስ ቅዱስ ተጨባጭ እንዲሆንልን ማድረጉ ግን ድንቅ ልምምድ ነው። እንዲህ ያለው የልብ ልምምድ እግዚአብሔር ወሰን በሌለው ጸጋው ለልጆቹ የሚያድለው ሲሆን፤ ይህን የሕይወት ሐሴት የሚያውቁት ግን በእርሱ የሚኖሩት ብቻ ናቸው።

7. መንፈስ ቅዱስ ይማልድልናል

ይህ ተስፋ በሮሜ 8:26 የተጻፈ ሲሆን፤ ስለ እንደ ዓይነት ጸሎት ይናገራል። መማለድ አንድ ሰው በእግዚአብሔርና በሰው መካከል በመሆን የሚሰጠው አገልግሎት ተደርጎ መወሰድ አለበት። በቀላል አገላለጥ፣ ለሌሎች መጸለይ ማለት ነው። በዚህ ሁኔታ ውስጥ ስንሆን ስለምን መጸለይ እንዳለብን እናውቅም። መንፈስ ቅዱስ ግን በድካማችን ያግዘናል። ለሌሎች መጸለይ ያለጥርጥር የእግዚአብሔር ልጅ ለሆነ ሰው የተሰጠ እጅግ ታላቅ አገልግሎት ነው። ይህ አገልግሎት ሰውዬው ያኔም ሆነ በማናቸውም ጊዜ ከውስጡ እምብዛም ዝግጁ የማይሆንበት ነው። ስለምንሰብከው እውነት በቂ መረዳት ሊኖረን ይችላል፤ ምልጃ ግን አዲስና ያልታወቀ የማይታወቅም ነው። እዚህ ወሰን የለሽ የጸሎት አገልግሎት ውስጥ የገቡ ክርስቲያኖችም ጥቂት ናቸው። ይሁን እንጂ ሁሉም ሊገቡ ይችላሉ።

የመንፈሳዊነት ምንነትና ምን አለመሆን

ሲጠቃለል፤ መንፈሳዊ ክርስቲያን ማለት በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ክርስቲያን ሆኖ፤ መንፈስ ቅዱስ ያለምንም እንቅፋት ክርስቶስን የሚገልጥበት ነው። ይህም እውነተኛ የክርስቲያን “የመንፈስ ፍሬ” የተባለውን ባሕርይ በማፍራት፤ ክርስቲያናዊ አገልግሎትን በጸጋ ስጦታ ልምምድ አማካይነት የሚያገለብት ነው። ይህ ብቻም አይደል፤ አማኙን የእግዚአብሔርን ቃል በግሉ በማስተማርና እውነተኛ ውዳሴና ምስጋናን ክልቡ በማፍለቅ፤ ባለማቋረጥ በመንፈስ እንዲመላለስ ያደርገዋል። በክርስቶስ ያለውን ቦታና ሀብት በእምነት በማየት ሰማያዊ በሆነ ልባዊ ደስታ እንዲደሰት ወደ ምልጃ ጸሎት የማዘንበል ነገር እንዲከሠትለትና ኃይልም እንዲኖረው ያደርገዋል።

እውነተኛ መንፈሳዊነት መንፈስ ቅዱስ በሚሞላው ሰው ውስጥና በኩል የሚታይ ሰባት እጥፍ ክሥተት ነው። ይህ የመለኮታዊ ሕይወት ውጤት እንጂ “ዓለማዊ” የሚባሉት ነገሮች በመቋረጣቸው ሳቢያ የሚሆን አይደለም። እውነተኛ መንፈሳዊነት የሚከናወነው በማናደርጋቸው ሳይሆን በምናደርጋቸው ነገሮች ነው። መንፈስ መሸፈን ሳይሆን መግለጥ ነው። እራስን ማቀብ ሳይሆን ክርስቶስን መኖር ነው። ዳግም ያልተወለደ ሰው ኃጢአት ቢያቆም አይድንም፤ ማለትም ከእግዚአብሔር አይወለድም። ክርስቲያንም ከዓለማዊ ነገሮች ስለራቀ መንፈሳዊ ነው ማለት አይደለም፤ ከመንፈስ ቅዱስ መግለጫዎች አንዳቸውም አይኖሩት ይሆናልና።

ዓለምና “ዓለማዊ” ክርስቲያኖች “ዓለማዊ” ወደሚባሉት ነገሮች ዘወር የሚሉበት ምክንያት፤ ባዶ ለሆነው ልባቸውና ሕይወታቸው

ሕመም ማደንዘዣ ስለሚያገኙባቸው ነው። ይህ ማደንዘዣ እምብዛም የማይጎዳ ሲሆን፤ ከባድ ልብና ሕይወት የከፋም አይደለም። አንዳንድ የነፍስ ሐኪም መሳዮች በዚህ ሥቃይ ውስጥ የሚገኙትን ሰዎች ያለማደንዘዣ እንዲቀጥሉ ቢያደርጓቸውም፤ ወደ እውነተኛ መንፈሳዊነት ሊያደርሷቸው አይችሉም። እነዚህ አስተማሪዎች የመጽናናትን እውነተኛነትና እግዚአብሔርም ለልብና ለሕይወት ሙላት ያዘጋጀውን ካላቀረቡ ባስከፈው ሁኔታ ውስጥ ያሉት ሰዎች ሁኔታ ሊሻሻል አይችልም። አንድ ሰው መንፈሳዊ ለመሆን ከጨዋታ፣ ከጊዜ ማላለፊያና ጥቅም ካላቸው አስደሳች ነገሮች መራቅ አለበት የሚለው የተሳሳተ አመለካከት ነው። ይህን መሳዩ የመንፈሳዊነት ፅንሰ-አሳብ የሚወለደው ክፉ በሆነ ሰብአዊ ሕሊና ውስጥ ነው። ለእግዚአብሔር ቃል ባይተዋር የሆነ ነገር ነው አመለካከቱ። ሰይጣን ሁሌ የወጣትነት መንፈስና ጉልበት በውስጣቸው ያለ ወጣቶች የእግዚአብሔር በረከቶች የማያስፈልጉ ሆነው እንዲታዩአቸው ያደርጋል። አንዳንዶች የዚህን እውነት አፍራሽ ጎን ብቻ በማጥላት መንፈሳዊነት ደስታን፣ ነጻነትንና የመንፈስ ቅዱስን አሳብና ሕይወት ተፈጥሯዊ በሆነ መንገድ መግለጥን የሚቃወም አድርገው በዕውርነት ማቅረባቸው ያሳዝናል። መንፈሳዊነት የሃይማኖት መልክ አይደለም። “አታድርግ” ሳይሆን “አድርግ” ነው። መንፈሳዊነት ከእግዚአብሔር ወደሚገኘው ዘላለማዊ ብጽዕና ኃይልና ሀብት የሚያስገባውን በር ወለል አድርጎ ይከፍትልናል። ከማንኛውም ሕይወት ውስጥ የጨዋታንና የመዝናናትን ንጥረ-ነገር ማስወገድ አሳሳቢ ነገር ነው። ይህን በሰው ሕይወት ውስጥ አስፈላጊ የሆነ ነገር ችላ ብለን በአካል በአእምሮና በመንፈስ ጤናማ መሆን አንችልም። እግዚአብሔር እነዚህን ነገሮች የሰጠን ደስታችን ሙሉ ይሆን ዘንድ ነው።

ከእውነተኛ መንፈሳዊነት ባሕርያት አንዱ የማይጠቅሙ ፍላጎቶችና ጉዳዮችን ማለፍ መሆኑ መስተዋል አለበት። በክርስቲያኖች መካከል ለሚገኝ “ዓለማዊነት” መጽሐፍ ቅዱሳዊውም ሆነ ተግባራዊው መፍትሔ፣ ልብንና ሕይወትን በዘላለማዊው የእግዚአብሔር ብጽዕና እንዲሁም በደስታ መሞላትና መንፈሳዊ ላልሆኑት ነገሮች ደግሞ ደንታ ቢስ መሆን ነው። የሞተ፣ ነገር ግን በክረምቱ ወራት ሁሉ ነፋስ ያልወሰደው ቅጠል እዛፍ ቅርንጫፍ (ለምሳሌ የወይን ሐረግ) ላይ ተጣብቆ ቢከርምም በጸደይ ወራት አዲስ ሕይወት ያለው ቀንበጥ በቦታው ሲበቅል በጸጥታ ወደ መሬት ይወድቃል። ቅጠሉ የሚወድቀው፣ ከውስጥ ወደ ውጪ የሚገፋ አዲስ ሕይወት በመኖሩ ነው። አዲስ ቀንበጥ በሚበቅልበት አርጌው ቅጠል እንደማይኖር ሁሉ፣ የመንፈስ ቅዱስ በረከቶች በሚፈስሱበትም ዓለማዊነት አይኖርም። ስለ “ደረቅ ቅጠሎች” መጥፎነት ልንሰብክ አልተጠራንም።

ስለማይነጥፈው ምንጭ ግን መልእክት አለን። ያም የማይገደበው ፍጹም የእግዚአብሔር ሕይወት ነው። በመንፈስ ስትመላለሱ በመንፈስ ባትመላለሱ የምታደርጓቸውን ነገሮች ልታደርጉ ላትችሉም።

በባሕርዩ ሰማያዊ የሆነ ሕይወትን በአማኝ ውስጥ መፍጠር የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ነው። ምንም እንኳን በብዙዎች ዘንድ መንፈሳዊነት የተወሰነ ደንብን ለመጠበቅ መታገል ወይም ጥሩ የሚባል ሰማያዊ ነገርን መኮረጅ ቢመስልም፤ ይህ ሕይወት ግን የሚኮርጁት አይደለም። መንፈሳዊነት ‘የኔ ነው’ ብለው የሚወስዱት እንጂ በትግል የሚያገኙት አይደለም። ዓይነተኛ የሆነ ሰማያዊ ነገርን መኮረጅ ሳይሆን፤ ይህን ዓይነተኛ ነገር ተጨባጭ የሚያደርገውን ሰማያዊ ኃይል መቀበል ነው። “ፈደል ይገድላል፤ መንፈስ ግን ሕይወትን ይሰጣል” (2ኛ ቆሮ. 3:6)። የተጻፈው የእግዚአብሔር ቃል መንፈሳዊ ሕይወትን ይገልጣል፤ ተፈጻሚም እንዲሆን ያበረታታል፤ ያ ሕይወት የሚኖረው በውስጣችን በሚሠራው የእግዚአብሔር ኃይል ብቻ መሆኑንም በታማኝነት ይገልጣል። በአሮጌው በፊደል ሳይሆን በአዲሱ በመንፈስ ማገልገል ይገባናል (ሮሜ 7:6)። ማንኛውም ክርስቲያን በሕግጋት የመኖርን መመሪያ እስኪተውና እግዚአብሔር ባዘጋጀው ነጻነት ሁሉ አዲስ በሆነና ባልተቋረጠ የኅብረት መንፈስ ከርሱ ጋር መመላለስን እስኪለምድ ድረስ የሚኖረው በረከት ጥቂት ይሆናል። እንግዲህ መለኮታዊ መመሪያዎች የሚጠበቁት በእግዚአብሔር ኃይል ነው።

መንፈሳዊነት የጸጋ ድል ነው

ሐዋርያው በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:20-21 ባሰፈረው ጽሑፉ ሰዎች ከእግዚአብሔር ሥልጣን ጋር ያላቸውን ግንኙነት አስመልክቶ በሦስት ይመድባቸዋል። ጸሐፊው እንዳንዶቹ “ከሕግ በታች”፤ እንዳንዶች ደግሞ “ያለ ሕግ” እንደሆኑ ይናገራል። እራሱ ደግሞ፤ ማለትም አማኞችን ሁሉ በመወከል “ከሕግ በታች” (እንደ አይሁድ) እንዳልሆነ “ያለ ሕግም” (እንደ አሕዛብ) እንዳልሆነ፤ ነገር ግን “ከክርስቶስ ሕግ በታች” እንደሆነ ይናገራል። መልእክቶቹ በዚህ በኋለኛው የግንኙነት መግለጫዎች ማለት፡- “የፍቅር ሕግ”፤ “የክርስቶስን ሕግ ፈጽሙ”፤ “ትእዛዞቹን ብንጠብቅ”፤ “በነጻነት ልንኖር ክርስቶስ ነጻነት አወጣን፤ እንግዲህ ጸንታችሁ ቁሙ እንደገናም በባርነት ቀንበር እትያዙ”፤ “ሕግ (የባርነት ቀንበር) በሙሴ ተሰጠ፤ ጸጋና እውነት ግን በክርስቶስ በኩል መጣ” (ዮሐ.

1፡17) በሚሉት የተሞሉ ናቸው። ለመለኮታዊው ሥልጣን የአማኝ ጎላፊነት በክርስቶስ ሕግ ውስጥ ከመሆኑ የተነሣ የሚመጣ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ቢያንስ ሦስት የተለያዩና በራሳቸው ሙሉ የሆኑ የዕለታዊ አኗኗር መመሪያዎችን ያቀርብልናል።

አንደኛ፥ የሙሴ ሕግ

እስራኤላዊ የሆነ ሰው ሁሉ የኑሮው ዘርፍ በሕጉ መሠረት ከትእዛዛቱና ከደንቡ ጋር እንዲሄድ ይጠበቅበት ነበር። እነዚያ መተዳደሪያ ደንቦች ለእስራኤል ብቻ የተሰጡ ሆነው ከሙሴ እስከ ክርስቶስ ድረስ ይሠሩ ነበር (ዮሐ. 1፡17)።

ሁለተኛ፥ የእግዚአብሔር መንግሥት ሕግ

ይህ የመንግሥት ሕግ፥ የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ በምትመሠረትበት ጊዜ የሚኖረውን የአገዛዝ መመሪያ የሚያጠቃልልና የሚጠበቅ ነው። የዚህን ሕግ ዘርፍ የያዘው እውነት፥ በብሉይ ኪዳን ነቢያት፥ በመጥምቁ ዮሐንስ ስብከት፥ እንዲሁም በክርስቶስ የመጀመሪያ ትምህርቶች ውስጥ ይገኛል። በባሕርዩ ሁሌም ንጹሕ ሕግ ሲሆን፥ በጣም ረቅቆ የተተነተነ ነው። የሙሴ ሕግ ምንዘርናን ይኮንናል፤ የእግዚአብሔር መንግሥት ሕግ ግን በዓይን ጨረፍታ የሚታየውን መጎምጀት እንኳ ይኮንናል። የሙሴ ሕግ መግደልን ይኮንናል፤ ይህ የመንግሥት ሕግ ግን የቁጣን አሳብ ይኮንናል። የሙሴ ሕግ ከእግዚአብሔር መንግሥት ሕግ የተለየ ሥርዓት ቢሆንም፥ ሁለቱም ንጹሕ የሆነውን ሕግ ስለሚወክሉ ተመሳሳይነት አላቸው።

ሦስተኛ፥ የጸጋ ትምህርት

በዚህ ስፍራ-ዘመን ለዳኑ ሰዎች የተሰጠ መለኮታዊ የሕይወት ምክር አለ። እርሱም የጸጋ ትምህርት ነው። የጸጋ ትምህርት መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚገኝና ከሌሎች ሥርዓቶች ተለይቶ ራሱን የቻለ ሲሆን፥ የአማኙን ማናቸውንም የሕይወት ክፍል የሚነካ ነው። ዳግም ለተወለዱ ሰዎች የተሰጠ በመሆኑም ሰማያዊ መለኪያ ነው። በእነዚህ ሦስት ሙሉና የተለያዩ የእውነት አካላት መካከል የጋራ የሆነ ብዙ ነገር አለ። ይህም እውነት አንዳንዶችን፥ በእነዚህ የመተዳደሪያ አንቀጾች ውስጥ የሚገኙት የተለያዩ ትእዛዛትና መመሪያዎች ተጨምቀውና አንድ ትልቅ ግዴታ ሆነው

በአማኙ ትከሻ ላይ ማረፍ ይገባቸዋል ብለው እንዲያስቡ አድርጓቸዋል። እነዚህን ሁኔታዎች ማደባለቅና በዚህ ዘመን በሚገኝ አማኝ ላይ መጫን፤ በአንዳንድ ቦታዎች እርስ በርስ የሚጋጩና የተምታቱ ግዴታዎችን ማቅረብ ሲሆን፤ በሕግና በጸጋ መካከል ያለውን ዋና ልዩነትም መዘንጋት ነው።

ጸጋ ኃጢአተኞች የሚድኑበትንና የሚጠበቁበትን ሰማያዊ መንገድ ማቅረብ ብቻ ሳይሆን፤ የዳኑት እንዴት መኖር እንደሚገባቸውም ያስተምራል። “ሰዎችን ሁሉ የሚያድን የእግዚአብሔር ጸጋ ተገልጦአልና፤ ይህም ጸጋ ኃጢአተኝነትንና ዓለማዊን ምኞት ክደን የተባረከውን ተስፋችንን እርሱም የታላቁን የአምላካችንንና የመድኃኒታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገልጥ እየጠበቅን፤ ራሳችንን በመግዛትና በጽድቅ እግዚአብሔርንም በመምሰል በአሁኑ ዘመን እንድንኖር ያስተምረናል፤ መድኃኒታችንም ከዓመጽ ሁሉ እንዲቤዝን መልካሙን ለማድረግ የሚቀናውን ገንዘቡም የሚሆነውን ሕዝብ ለራሱ እንዲያነጻ ስለ እኛ ነፍሱን ሰጥቶአል” (ቲቶ 2፡11-14)። አማኝ ስለሚኖረው አረማመድና ትግል የሚናገሩ የጸጋ ትምህርቶች፤ በወንጌል ክፍሎች፤ በሐዋርያት ሥራ፤ እንዲሁም በአዲስ ኪዳን ውስጥ በሚገኙት መልእክቶች ሁሉ ውስጥ ይገኛሉ። ይህ ከሕግ ምንም እንዲጨመርበት የማይፈለግ ሙሉ ሥርዓት ነው። በሕግ ውስጥ የሚገኙትን ብዙ ደንቦች በጸጋ ትምህርት ውስጥ ብናያቸውም፤ በክርስቶስ ሕግ ሥር ካለ ሰው ስፍራና ነጻነት ጋር በትክክል መስማማት እንዲችሉ ተደርገው እንደገና ተገልጠዋል።

የሕይወትን መመሪያ በተመለከተ ማንም ክርስቲያን ከሙሴ ሕግ በታች አይደለም። ይህ ነገር አዲስ ኪዳን ውስጥ ብዙ ጊዜ ተገልጧል። በተመሳሳይ ሁኔታ ማንኛውም ክርስቲያን “ያለ ሕግ” ያለመሆኑም እውነት ሲሆን፤ በመልእክቶች የተደጋገመ ጭብጥም ነው። “በክርስቶስ ሕግ ሥር” መሆን ማለት ምን ማለት እንደሆነ አማኞች ሁሉ ቢረዱ ኖሮ፤ በእነዚህ ጭብጦች ላይ የሚነሡት ክርክሮች በቆሙ ነበር። “በክርስቶስ ሕግ ሥር” መሆን ማለት በጸጋ ትምህርቶችና እነርሱም ለድል በሚያበቁት ስጦታዎች ሥር መሆን ማለት ነው። በጸጋ ካለን ሥፍራችን ጋር የሚስማማ ሌላ ሙሉ ሥርዓት እንደተሰጠን ካወቅን፤ ሕግን (የሙሴ) እንደ ሕይወት መተዳደሪያነት አለመቀበል ከባድ ነገር አይደለም።

በጸጋ ትምህርቶች ውስጥ ሁለት መሠረታዊ ሁኔታዎች አሉ፡-

የመጀመሪያው፡ እነዚህ ትምህርቶች ከተፈጥሮ በላይ የሆነ አኗኗርን ይጠይቃሉ። እነዚህ መለኪያዎችም ሌላ ሳይሆኑ እራሱ “ሕይወት የሆነው ክርስቶስ” ነው። የተዋጁ ሰዎች አሁን ያላቸውን ሰማያዊ ስፍራ በተመለከተ ከዚህ ያነሰ ነገር ሊጠበቅባቸው አይችልም። የሙሴ ሕግና

የእግዚአብሔር መንግሥት ሕግ፥ ምንም እንኳ እንደ መተዳደሪያ ሕግ ሙሉ ቢሆኑና የተሰጣቸውን ኃላፊነት ሙሉ በሙሉ የሚፈጽሙ ቢሆኑ፥ የክርስቶስን ሕይወት በእማኝ ውስጥ ለመፍጠር የታለሙ አይደሉም። መለኪያዎቻቸውም ምንም ቅዱስ፥ ትክክለኛና መልካም ቢሆኑ፥ ምድራዊ ናቸው። በሕግ መስፈርት በጸጋ ውስጥ ታላላቅ የሚባሉት እንደ ጸሎት፥ የእምነት ኑሮ እንዲሁም ነፍሳትን የመማረክ አገልግሎት በፍጹም ትኩረት ተሰጥቷቸው ሲጠቀሱ አናይም። የጸጋ ትምህርቶች ሰማያዊ ናቸውና ሰማይ ከምድር እንደሚርቅ ከሕግ የራቁ ናቸው። የጸጋ ትምህርቶች ምንም እንኳ ከሌላው ሕግ ይልቅ ከባድ የሕይወት ደረጃን የሚጠይቁ ቢሆኑ፥ እነዚህን ነገሮች አማኙ በራሱ ጉልበት እንዲሞክራቸው አይጠብቁበትም። ይህ ቢሆንም አማኙ ከባድና ተስፋ የሚያስቆርጡ ውድቀቶች ወዳሉት ጥልቅ የሕግ ሥርዓት እዘቅት ይሰምጥ ነበር። ክርስትና በሕይወታችን የሚገለጠው፥ የጸጋን መመሪያዎች ስንከተል ነው።

ሁለተኛውና የዘመኑ ልዩ እውነታም ሊታሰብ ይገባል። “በክርስቶስ ሕግ ሥር” የምንኖረው አዲስ ሕይወት በውስጣችን በሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል የተነሣ የምንኖረው ነው። እንደተመለከትነው በሕግ (በሙሴ) ሥር ምንም የተሰጠ እርዳታ የለም። ሕግን በሚጠብቁት ላይ ኃጢአት ኃይል ሲኖረው፥ ሕግ ደግሞ ይፈርድባቸዋል። በጸጋ ሥር “ኃጢአት አይገዛችሁም” (ሮሜ 6:14) ነው የተባለው። “በመንፈስ ብትመሩ ግን ከሕግ በታች አይደላችሁም” (ገላ. 5:18)። ይህ ለዕለታዊ ኑሯችን የሚያስፈልገን ጉልበት፥ በእንደኛው መሰጠቱና በሌላው ውስጥ ያለመሰጠቱ የጸጋና የሕግ የመጨረሻና ዋና ልዩነታቸው ነው።

ምንም እንኳ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ አንድ ክርስቲያን የሕይወትን ሕግጋት በተመለከተ ከሕግ ሥር ባይሆን፥ ሌላ ጊዜ የሚያደርጋቸውን ነገሮች ሊያደርግ በማይችልበት ሁኔታ ነው ያለው (ገላ. 5:17)። ይህም የሆነው በክርስቶስ ሕግ ውስጥ ከመሆኑ የተነሣ ነው። በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና ቁጥጥር ሥር በመሆኑ ከዚህ ቀደም የሚያደርጋቸውን ነገሮች ሊያደርግ አይችልም፤ ምክንያቱም ልቡ በመንፈስ ቅዱስ ከመሞላቱ የተነሣ ምኞቶቹ ተለውጠዋል። እንዲህ ባለው አማኝ ውስጥ የእግዚአብሔር ኃይል እንደ “በጎ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም” (ፊልጵ. 2:13) ይሠራል። እንዲሁም ሐዋርያው ለዕብራውያን እንዲህ ብሎ ይጻልያል፡- “የሰላም አምላክ፥ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል በፊቱ ደስ የሚያሰኘውን በእናንተ እያደረገ፥ ፈቃዱን ታደርጉ ዘንድ በመልካም ሥራ ሁሉ ፍጹማን ያድርጋችሁ” (ዕብ.

13:20-21)። በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ ክርስቲያኖች ብቻ ናቸው በዓለም ውስጥ የእውነተኛ አርነትን በረከት የሚያውቁት። አርነት ማለት አንድ ሰው ጥልቅ በሆኑት ምኞቶቹ ተነሣሥቶ አንድ ነገር ለማድረግ ያለው ፍጹም ነጻነት ማለት ነው። ኃይል ከሚሰጠው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል ከተለየ፣ ይህ አርነት በቀላሉ የሥጋ መገለጫ አጋጣሚ ይሆን ይሆናል። “ወንድሞች ሆይ፣ እናንተ ለአርነት ተጠርታችኋልና፤ ብቻ አርነታችሁ ለሥጋ ምክንያትን አይስጥ፣ ነገር ግን በፍቅር እርስ በርሳችሁ እንደ ባሪያዎች ሁኑ” (ገላ. 5:13)። በጸጋ ሥር የሆነ እውነተኛ ክርስቲያን ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ መሆን አለበት። እንዲህም የእያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ የልብ መሻት የሚፈጠረው በውስጡ በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ አነሣሽነት መሆኑ መለኮታዊ በሆነ መንገድ የታቀደና የተሰጠ ነው። ይህ ለምሳሌ አሸናፊ ጸሎትን የተመለከተ መለኮታዊ ስጦታ ነው። “በእኔ ብትኖሩ ቃሎቼም በእናንተ ቢኖሩ የምትወዱትን ሁሉ ለምኑ ይሆንላችሁማል” (ዮሐ. 15:7)። በእነዚህ ግልጽ ሁኔታዎች ሥር እጅግ ሙሉ የሆነው አርነት ሊሰጥ ይችላል። እንግዲህ በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ክርስቲያን በዚህ ፍጹም አርነት ልቡ የሚያነሣውን ሁሉ የማድረግ ነጻነት አለው፤ ምክንያቱም በመንፈስ ቅዱስ ከተሞላ በኋላ ደስ የሚያሰኘው ነገር፣ “እንደ በጎ ፈቃዱ መፈለግና ማድረግ” ነው። “የክርስቶስን ሕግ መፈጸም” ማለት ይህ ነው (ገላ. 6:2)። ደግሞም ይህ በማናቸውም ሕግ የሚገኘውን ማናቸውንም ነገር የሚፈጽም፣ የሚተካና የላቀም ነው። “ሥጋዊ ክርስቲያን” መሆን፣ መለኮታዊ ዕቅድን ማፋለስና የጸጋ ችርነቶችን ሁሉ መናቅ ነው። እንዲህ ያለው ሰው ለእግዚአብሔር ፈቃድና ኃይል ራሱን የሰጠ ስላልሆነ፣ በያዘው ስፍራ ብቻ ነው በጸጋ ሥር ለመሆን የበቃው። የእግዚአብሔርን ድጋፍ ሊያገኝ በማይችልበት ሁኔታ ውስጥ ያለ ሲሆን፣ ከመለኮታዊ ጸጋ እያራቀ የሚሄድም ነው።

በጸጋ ውስጥ ያለ ሕይወት መፈናፈኛ የሌለውና ጠባብ ነው ሊባል አይገባም። ይህን አመለካከት የሚቀበሉት ሁለቱም ማለት፣ የመንፈስ ነገሮች ሞኝነት የሚሆንበት “ፍጥረታዊው ሰው” እና መንፈሳዊ ነገሮችን መቀበል የማይችለው “ሥጋዊው ሰው” ናቸው። ፍጥረታዊውም ሆነ ሥጋዊው ሰው በጸጋ ውስጥ የሚገኝን መንፈሳዊ ሕይወት አሸናፊነት ይረዳሉ ብሎ መጠበቅ አይገባም። የእነዚህ መለኮታዊ እውነታዎች ክብር እንዲህ ካሉት ሰዎች አስተያየቶች የተነሣ ለረጅም ጊዜ የተምታቱና የተዛቡ ሆነዋል።

በክርስቶስ ሕግ ሥር መኖር ማለት፣ ከአእምሮ በላይ ወደሆኑ ነገሮች መግባት ነው። ድፍን ባለ ጭለማ ውስጥ የነበረ ኩብኩብ ወደ

ቢራቢሮነት በመለወጥ ከነበረበት ወጥቶ ክቡር፣ ብሩህ፣ ውብና ሰፊ ወደሆነው ዓለም እንደሚገባ ማለት ነው። ቢራቢሮው ወደ ቀድሞ ሁኔታው እንዳይመለስ የሚያግድ ሕግ አያስፈልገውም፤ በኛ ውስጥ ግን በእግዚአብሔር ኃይል አማካይነት በቁጥጥር ሥር መዋል ያለበትን ሥጋ በኃይልና በእርግጠኛነት በውስጣችን እናያለን። ይሁን እንጂ አምላካችን በሥጋ ላይ ድልን ሊያቀዳጀን ይችላል።

በክርስቶስ በሚገኘው በዚህ የተባረከ አርነት ጸንተን እንድንቆም ተነግሮናል (ገላ. 5:2)። አርነታችን ከሕግ ነጻ መሆናችንን ብቻ ሳይሆን፣ የሚያተጋንንና ማድረግ የሚያስችለንን የመንፈስ ቅዱስ ኃይልም ያካትታል። በእግዚአብሔር ላይ ሙሉ በሙሉ ካልተደገፍን ሕግና ደንብ ማክበር ወደሆነው ሥጋዊ ትብታብ ውስጥ እንገባለን። “መንፈስ ይሙላባችሁ” (ኤፌ. 5:18) የሚለው ትእዛዝ እንዴት ጠቃሚ ነው! በሰው ባዶነትና በእግዚአብሔር ሙሉነት መካከል ያለው ልዩነት እንዴት ታላቅ ነው! አንዱ ልክ እንደ ሌላው እውነት ነው።

ከመንፈስ ቅዱስ ተወልዶ፣ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቆ፣ መንፈስ ቅዱስ በውስጥ እየኖረና በርሱ ታትሞ ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ ያልተሞሉ መሆን ይቻላል። ከእነዚህ አገልግሎቶች የመጀመሪያዎቹ አራቱ ሁሉም አማኝ ከዳነበት ቅጽበት ጀምሮ ፍጹም በሆነ ሁኔታ በውስጡ ተከናውነዋል። ምክንያቱም እነዚህ ነገሮች አብ ለልጁ ባለው ታማኝነት የሚደገፉ ናቸው። ከእነዚህ አገልግሎቶች የመጨረሻው፣ ማለትም በመንፈስ ቅዱስ መሞላት የሁሉም ክርስቲያኖች ልምምድ አይደለም፤ ምክንያቱም ይህ ነገር የእግዚአብሔር ልጅ የሆነ ክርስቲያን ለአምላኩ ባለው ታማኝነት ላይ የሚደገፍ ነው።

መንፈሳዊነት የጠንካራ ጸሎት መልስ አይደለም፤ ምክንያቱም አማኝ ለመንፈስ ቅዱስ ሙላት መጸለይ እንደሚገባው የሚያረጋግጥልን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ጥቂት ነው። ራሱን በትክክል ለእግዚአብሔር ያመቻቸውን ሰው መሙላት የመንፈስ ቅዱስ የዘወትር ሥራ ነው። ክርስቲያን የመንፈስ ቅዱስ ሥራ በሕይወቱ እንዲከናወን በሚያደርግበት ጊዜ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ ይሞላል።

መንፈሳዊነት ወይም በመንፈስ ቅዱስ መሞላት በትዕግሥት በመጠባበቅ ላይ የተመሠረተም አይደለም። ደቀ መዛሙርት መንፈስ ቅዱስ ወደ ዓለም እስኪመጣ ድረስ ለአሥር ቀናት ጠብቀዋል። እንዲጠብቁ በተነገራቸው መሠረትም ከአሥር ቀናት በኋላ መጣ። የጠበቁት የየግላቸውን መሞላት ብቻ ሳይሆን፣ በበዓለ ኀምሳ ዕለት የተከናወነውንና

ሙሉ በሙሉ አዲስ የሆነውን የመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ጅማራ ነበር። በመጣም ጊዜ በልብ እና በሕይወት ተሰናድተው የነበሩት ሁሉ ወዲያውኑ በመንፈስ ቅዱስ ተሞሉ። ከዚያ ወዲህ የመንፈስ ቅዱስን መምጣት የመጠበቅ አጋጣሚ የነበረው አማኝ አልነበረም።

ስለዚህ መጻለይም ሆነ መጠበቅ የመንፈሳዊነት ቅድመ ሁኔታዎች አይደሉም ማለት ነው።

ክርስቲያን መንፈሳዊ ለመሆን ወይም በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት ከሚጠበቁበት ከሦስቱ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ቅድመ ሁኔታዎች ውስጥ ሁለቱ በአማኝ ዕለታዊ ሕይወት ውስጥ ከሚገኝ የኃጢአት ጉዳይ ጋር በቀጥታ ሲገናኙ፣ አንዱ ደግሞ ራስን ለእግዚአብሔር ፈቃድ አሳልፎ ከመስጠት ጋር ይያያዛል። እነዚህን ሦስት ቅድመ ሁኔታዎች ቀጥሎ እንመለከታቸዋለን።